

**INFORMACJA
O DZIAŁALNOŚCI
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU
ADMINISTRACYJNEGO
w GDAŃSKU
w ROKU 2016**

styczeń 2017 r.

Wstęp

Celem niniejszego sprawozdania jest przedstawienie działalności Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku w 2016 roku w zakresie sprawowania wymiaru sprawiedliwości oraz podejmowania działań pozaorzeczniczych. Zagadnienia istotne dla funkcjonowania Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku zostały przedstawione w formie opisu wybranych orzeczeń oraz informacji statystycznych.

W roku 2016 niezmiennie priorytetami w pracy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku były wysoki poziom orzecznictwa i dbałość o jego jednolitość, poszanowanie reguł procesowych i sprawność postępowania.

Struktura organizacyjna Sądu nie uległa zmianie. Zadania są realizowane w ramach 3 wydziałów orzeczniczych oraz wydziału informacji sądowej.

- Wydział I rozpoznawał sprawy z zakresu zobowiązań podatkowych, subwencji unijnych, funduszy strukturalnych i regulacji rynków branżowych oraz finansów publicznych.
- Wydział II orzekał w sprawach z zakresu budownictwa, gospodarki mieniem, gospodarki wodnej, komunalizacji mienia, ochrony środowiska, zagospodarowania przestrzennego, rolnictwa i leśnictwa, wywłaszczeń, kościołów, przejęcia mienia, kombatantów, kultury fizycznej, kultury i sztuki, ochrony danych osobowych, informacji publicznej, ochrony informacji niejawnych, świadczeń w drodze wyjątku.
- Wydział III był właściwy dla spraw z zakresu cen, dróg, kolei, lotnictwa, żeglugi, działalności gospodarczej, ewidencji ludności, geologii i górnictwa, energetyki, geodezji i kartografii, oświaty, uprawnień do wykonywania czynności i zajęć, pracy, ochrony zdrowia, pomocy społecznej, spraw mieszkaniowych, ubezpieczeń majątkowych, jakości, obronności, telemediów, samorządu terytorialnego, cudzoziemców, ceł, broni i materiałów wybuchowych, spraw kapitałowych i bankowości, zatrudnienia, własności przemysłowej, funduszy emerytalnych, ubezpieczeń zdrowotnych.
- Wydział Informacji Sądowej wykonywał zadania określone w § 5 ust.1 Regulaminu wewnętrznego urzędowania wojewódzkich sądów administracyjnych w zakresie udzielania informacji o właściwości sądu, stanie zawisłych spraw, załatwiania skarg i wniosków, przekazywania danych w ramach dostępu do informacji publicznej, gromadzenia przepisów prawa europejskiego, obsługi rzecznika prasowego WSA w Gdańsku

Wpływ spraw

W 2016 roku do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku wpłynęło 3956 spraw (sprawy SA, SAB i SO), z czego do Wydziału I - 1790 spraw, do Wydziału II – 912 spraw, a do Wydziału III – 1254 spraw.

Wpływ skarg z uwzględnieniem rodzajów spraw w porównaniu do roku poprzedniego przedstawiono w tabeli 1.

Tabela nr 1

Wpływ skarg w latach 2015 - 2016 z uwzględnieniem rodzajów spraw:

Lp.	Symbol sprawy	Rodzaj spraw	wpływ w roku	
			2015	2016
1	601	Budownictwo, nadzór architektoniczno-budowlany i specjalistyczny, ochrona przeciwpożarowa	316	301
2	602	Ceny, opłaty, stawki taryfowe, nieobjęte symbolem 611	0	2
3	603	Utrzymanie i ochrona dróg publicznych i innych dróg ogólnodostępnych, ruch na tych drogach, koleje, lotnictwo cywilne, przewozy, żegluga morska i śródlądowa	193	179
4	604	Działalność gospodarcza, w tym z udziałem podmiotów zagranicznych	39	291
5	605	Ewidencja ludności, dowody tożsamości, akty stanu cywilnego, imiona i nazwisko, obywatelstwo, paszporty	51	56
6	606	Sprawy z zakresu geologii i górnictwa	0	1
7	607	Gospodarka mieniem państwowym i komunalnym, w tym gospodarka nieruchomościami nierolnymi	104	86
8	609	Gospodarka wodna, w tym ochrona wód, budownictwo wodne, melioracje, zaopatrzenie w wodę	32	29
9	611	Podatki i inne świadczenia pieniężne, do których mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej, oraz egzekucja tych świadczeń pieniężnych	1770	1640
10	612	Sprawy geodezji i kartografii	16	18
11	613	Ochrona środowiska i ochrona przyrody	71	62
12	614	Oświata, szkolnictwo wyższe, nauka, działalność badawczorozwojowa i archiwa	33	27
13	615	Sprawy zagospodarowania przestrzennego	207	185
14	616	Rolnictwo i leśnictwo, w tym gospodarowanie nieruchomościami rolnymi i leśnymi, ochrona gruntów rolnych i leśnych, gospodarka łowiecka, rybołówstwo oraz weterynaria, ochrona zwierząt	17	18
15	618	Wywłaszczenie i zwrot nieruchomości	57	74
16	619	Stosunki pracy i stosunki służbowe, sprawy z zakresu inspekcji pracy	59	35
17	620	Ochrona zdrowia, w tym sprawy dotyczące chorób zawodowych, zakładów opieki zdrowotnej, uzdrowisk, zawodu lekarza, pielęgniarstwa, położnictwa, aptekarstwa i nadzoru sanitarnego	42	13
18	621	Sprawy mieszkaniowe, w tym dodatki mieszkaniowe	26	13
20	623	Dozór techniczny, miary i wagi, badania i certyfikacje, normalizacja, sprawy jakości	0	1
21	624	Powszechny obowiązek obrony kraju	4	1
22	626	Ustrój samorządu terytorialnego, w tym referendum gminne	13	23
23	627	Cudzoziemcy, repatrianci, nabycie nieruchomości przez cudzoziemców	0	1
24	629	Sprawy mienia przejętego z naruszeniem prawa	1	2

Lp.	Symbol sprawy	Rodzaj spraw	wpływ w roku	
			2015	2016
25	630	Obrót towarami z zagranicą, należności celne i ochrona przed nadmiernym przywozem towaru na polski obszar celny	167	117
26	632	Pomoc społeczna	309	347
27	633	Zatrudnienie i sprawy bezrobocia	30	32
28	634	Sprawy kombatantów, świadczenia z tytułu pracy przymusowej	9	3
29	636	Kultura i sztuka, w tym sprawy działalności kultury i twórczości biblioteki, ochrona zabytków i muzea, sprawy związane z ochroną praw autorskich i pokrewnych	4	2
30	645	Sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601 - 644 oraz od 646 - 652	43	36
31	647	Sprawy związane z ochroną danych osobowych	1	0
32	648	Sprawy z zakresu informacji publicznej i prawa prasowego	132	138
33	652	Sprawy ubezpieczeń zdrowotnych	2	1
34	653	Środki publiczne nieobjęte innymi symbolami	73	50
35	655	Subwencje unijne, fundusze strukturalne i regulacja rynków branżowych	83	94
36	638	Sprawy egzekucji administracyjnej; egzekucja obowiązków o charakterze niepieniężnym	45	38
37	639	Skargi na uchwały organów jednostek samorządowych	109	135
38	640	Skargi organów nadzoru na uchwały organów jednostek samorządowych	12	20
39	641	Rozstrzygnięcia nadzorcze	11	16
40	642	Skargi na akty prawa miejscowego wojewodów i organów administracji niezespólonej oraz na niewykonywanie przez nich czynności nakazanych prawem wnoszone w trybie art. 44 ust. 1 i art. 45 ust. 1 ustawy o adm. rządowej w województwie	2	4
41	644	Środki zapewniające wykonanie orzeczeń Sądu	8	7
42	656	Interpretacje podatkowe	225	202
43	657	Inne interpretacje		1
44	658	Skargi na niewykonanie w określonym terminie czynności wynikających z przepisów odrębnych	290	219
45	659	Skargi na przewlekłe prowadzenie postępowania przez organy administracji publicznej	28	28

Postępowanie sądowe

W 2016 roku załatwiono łącznie 3895 spraw (SA, SAB i SO), z czego na rozprawach rozpoznano 2246 skarg, w tym 6 skarg na bezczynność organu, a na posiedzeniach niejawnych załatwiono 1649 spraw, w tym 297 skarg na bezczynność organów. Wśród spraw załatwionych na posiedzeniach niejawnych 579 spraw rozpoznano w trybie uproszczonym.

Do rozpatrzenia łącznie pozostało 1068 spraw, w tym 16 sprawy SAB.

Dla porównania w roku 2015 załatwiono łącznie 3888 spraw, w tym 297 skarg na bezczynność organu.

Ruch spraw w poszczególnych Wydziałach ilustrują tabele 2 i 3.

Tabela 2
Ruch spraw

Wydział I

Rodzaj spraw	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Pozostało na okres następny
			Łącznie	w tym			
				na rozprawie	na posiedzeniu niejawnym		
				ogółem	z tego wyrokiem		
SA	575	1752	1753	1154	599	234	574
SAB	2	32	32	0	32	10	2
SO	2	6	8	0	8	0	0
Razem	579	1790	1793	1154	639	244	576

Wydział II

Rodzaj spraw	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Pozostało na okres następny
			Łącznie	w tym			
				na rozprawie	na posiedzeniu niejawnym		
				ogółem	z tego wyrokiem		
SA	228	745	720	380	340	124	253
SAB	42	155	186	2	184	125	11
SO	0	12	12	0	12	0	0
Razem	270	912	918	382	536	249	264

Wydział III

Rodzaj spraw	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Pozostało na okres następny
			Łącznie	w tym			
				na rozprawie	na posiedzeniu niejawnym		
				ogółem	z tego wyrokiem		
SA	130	1134	1042	706	336	28	222
SAB	28	60	85	4	81	49	3
SO	0	60	57	0	57	0	3
Razem	158	1254	1184	710	474	77	228

Tabela 3**Załatwienie skarg na akty i inne czynności w latach 2015-2016**

Lp.	Rodzaj załatwionej skargi	2015			2016		
		Wpływ	Załatwiono wyrokiem		Wpływ	Załatwiono wyrokiem	
			Ogółem	Uwzględniono		Ogółem	Uwzględniono
1	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności ministrów, centralnych organów administracji rządowej i innych naczelných organów	265	225	118	245	241	108
2	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności samorządowych kolegiów odwoławczych	834	553	163	932	514	161
3	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej	595	395	131	541	437	141
4	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Izb Skarbowych	873	689	128	1020	752	128
5	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Inspektorów Urzędów Kontroli Skarbowej	4	3	0	4	4	1
6	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Izb Celných	585	383	73	526	350	46
7	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności innych organów - dotyczy także podmiotów niebędących organami administracyjnymi	297	147	46	188	138	28

Postępowanie uproszczone

W porównaniu z rokiem 2015 w postępowaniu uproszczonym zapadło znacznie więcej wyroków, co ilustruje poniższe zestawienie statystyczne.

Tabela 4**Rozpoznanie wniosków o przeprowadzenie postępowania w trybie uproszczonym w latach 2015-2016**

Lp.	Wydziały	I		II		III	
		2015	2016	2015	2016	2015	2016
1.	liczba wniosków, w tym skierowane przez Sąd z urzędu	51	264	94	249	71	109
2.	liczba spraw zakończonych wyrokiem	48	244	41	249	40	77
3.	liczba spraw skierowanych na rozprawę	3	1	39	36	25	28

Postępowanie mediacyjne

W roku 2016 wpłynął 1 wniosek o przeprowadzenie postępowania mediacyjnego. Referendarz prowadzący postępowanie stwierdził, że strony dokonały ustaleń co do sposobu załatwienia sprawy.

Stan zatrudnienia

W porównaniu z rokiem 2016 stan zatrudnienia nieznacznie uległ zmianie.

Tabela 5
Stan zatrudnienia w latach 2015-2016

Lp.		Stan zatrudnienia na 31.12.2015 r.	Stan zatrudnienia na 31.12.2016 r.
1.	Urzędnicy w tym asystenci sędziego	71 18	71 18
2.	Obsługa	11	13
3.	Referendarze	5	5
4.	Sędziowie WSA	17	18
5.	Sędziowie NSA	10	9

Budynki

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku dysponuje majątkiem, w którego skład wchodzi:

- a/ nieruchomości położone w Gdańsku przy al. Zwycięstwa nr 16/17, stanowiące własność Skarbu Państwa, będące w trwałym zarządzie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, tj. działka nr 229 o pow. 2639 m², zabudowana budynkiem biurowym o pow. użytkowej 2098,60 m², oraz działki nr 228/1 i nr 228/2 o pow. 2039 m² zabudowane budynkiem biurowym o pow. użytkowej 1606,90 m²;
- b/ nieruchomość położona w Gdańsku przy al. Zwycięstwa nr 21, stanowiąca własność Skarbu Państwa, będąca w trwałym zarządzie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, tj. działka nr 220, o powierzchni 2470 m², zabudowana budynkiem biurowym o pow. użytkowej 714 m², (+ garaż 45 m²).

Sprzęt komputerowy

W 2016 r. dokonano zakupu:

1. materiałów eksploatacyjnych:
 - tonery do drukarek,
 - karta graficzna PCI,
 - dyski twarde,
 - akumulatory do zasilaczy awaryjnych,
 - kable,
 - karty plastikowe czyste (300 szt.) do identyfikatorów;
2. komputerów i sprzętu komputerowego:
 - komputery stacjonarne (20 szt.) – na wymianę komputerów z lat 2011 – 2012,
 - komputer typu notebook (3 szt.),
 - monitory LCD 24" (11 szt.),
 - serwer archiwizacji Barracuda
 - kopiarki (5 szt.).
 - drukarki do kopert (6 szt.),
 - drukarki biurowe (10 szt.) – wymiana pozostałych drukarek z lat 2006-2010,
 - drukarka do identyfikatorów plastikowych
 - serwer dyskowy NAS (1 szt.)
 - zasilacze awaryjne (53 szt.).

Wydział Informacji Sądowej

Pracownicy Wydziału Informacji Sądowej Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, realizując zadania określone rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 5 sierpnia 2015 r. – Regulamin wewnętrznego urzędowania wojewódzkich sądów administracyjnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1177), udzielali na bieżąco, bezpośrednio w sekretariacie oraz drogą telefoniczną (średnio 30 telefonów dziennie) informacji o toczących się postępowaniach, o właściwości Sądu, o środkach zaskarżenia, a także udzielali wskazówek w celu prawidłowego wypełnienia formularzy wniosków o przyznanie prawa pomocy i udostępniali akta spraw do wglądu stronom i uczestnikom postępowania. Wykonując zarządzenia Przewodniczących Wydziałów pracownicy WIS wydawali kserokopie i odpisy wnioskowanych dokumentów z akt sądowych i administracyjnych.

Realizując zadania określone Zarządzeniem Nr 9 Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie utworzenia Centralnej Bazy Orzeczeń i Informacji o Sprawach sądów administracyjnych i udostępnienia orzeczeń przez Internet oraz w związku z pismem Prezesa NSA z dnia 12 lipca 2011 r., nr V Inf/S 0310/1/11 pracownicy Wydziału Informacji Sądowej WSA w Gdańsku cyklicznie monitorowali prawidłowość anonimizowanych orzeczeń i na bieżąco zgłaszali kierownikom sekretariatów wydziałów orzeczniczych ewentualne nieprawidłowości.

Dodatkowym zadaniem wydziału było organizacyjne przygotowanie praktyk studenckich. Zgodnie z zawartym w dniu 6 października 2011 r. porozumieniem o współpracy w zakresie prowadzenia praktyk zawodowych dla studentów Wyższej Szkoły Administracji i Biznesu im. Eugeniusza Kwiatkowskiego w Gdyni Wydział Informacji Sądowej WSA w Gdańsku w 2014 r. podjął czynności związane z organizacją praktyk studenckich dla 5 studentów tej uczelni.

Studenci Uniwersytetu Gdańskiego, z którym zostało zawarte w dniu 1 marca 2005 r. Porozumienie o współpracy w zakresie prowadzenia dobrowolnych praktyk zawodowych dla studentów UG, nie zgłosili w 2016 roku wniosków o umożliwienie praktyk w WSA w Gdańsku.

W 2016 roku zasoby biblioteki sądowej zostały powiększone o 49 tytułów książkowych (157 egzemplarzy).

Porównanie obciążenia Wydziału Informacji Sądowej w latach 2015-2016 ilustruje poniższe zestawienie:

Lp.		2015	2016
1.	Udostępnienie akt interesantom	1040	947
2.	Wnioski o udostępnienie informacji publicznej	36	39
3.	Skargi i wnioski	1	9
4.	Tezy	0	0
5.	Zamówienia biblioteczne	40	38
6.	Praktyki studenckie Praktyki aplikantów prokuratorskich	16 4	5 0
7.	Przygotowywanie orzeczeń do publikacji w ZN	3	0
8.	Udostępnianie wyroków wydanych w trybie uproszczonym	124	570

W 2016 r. w Wydziale Informacji Sądowej odbyło się 6 narad, podczas których poruszono następujące tematy:

- wykonanie zaleceń powizytacyjnych w zakresie funkcjonowania WIS;
- sprawozdanie z konferencji przewodniczących wydziałów orzeczniczych sądów administracyjnych, która odbyła się w dniach 11-13 stycznia 2016 r.;

- omówienie problematyki związanej z planowanym wejściem w życie przepisów dotyczących informatyzacji sądownictwa administracyjnego;
- sprawozdanie z konferencji kierowników sekretariatów, która odbyła się 24-26 lutego 2016 r.;
- omówienie możliwości sprawdzania bazy orzeczeń pod kątem prawidłowości anonimizacji orzeczeń;
- omówienie problematyki związanej z doręczaniem przesyłek sądowych przez InPost;
- wprowadzenie nowych formularzy przeznaczonych do rutynowych czynności w sądach administracyjnych;
- wykonanie zaleceń przedstawionych na naradzie Przewodniczących WIS w dniu 28 listopada 2016 r. w przedmiocie rozszerzenia BIP poprzez zamieszczanie aktualnych informacji o sprawach.

Pozaorzecznicza działalność Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku

Udział sędziów WSA w Gdańsku w naradach i szkoleniach

L.p.	Opis uroczystości/ Spotkania	Organizator	Data	Miejsce	Uczestnicy
1	Konferencja dla Przewodniczących Wydziałów Orzeczniczych	NSA	11-13.01.2016	Jachranka	Prezes WSA w Gdańsku Zbigniew Romała Wiceprezes WSA w Gdańsku Jacek Hyla Przewodniczący WIS-u Joanna Zdzienicka-Wiśniewska Przewodniczący Wydz. II Tamara Dziełakowska
2	Narada Prezesów	NSA	11.01.2016	Warszawa	Prezes WSA w Gdańsku Zbigniew Romała
3	Narada Prezesów	WSA w Poznaniu	22.01.2016	Poznań	Prezes WSA w Gdańsku Zbigniew Romała
4	Zgromadzenie Ogólne NSA	NSA	11.01.2016	Warszawa	Mariola Jaroszevska- Sędzia WSA Dorota Jadwiszczok-Sędzia WSA
5	Narada Prezesów	NSA	12.04.2016	Jabłonna	Prezes WSA w Gdańsku Zbigniew Romała
6	Zgromadzenie Ogólne NSA	NSA	18.04.2016	Warszawa	Prezes WSA w Gdańsku Zbigniew Romała
7	Konferencja szkoleniowa dla sędziów	WSA w Warszawie	30.05.-01.06.2016	Jachranka	Sędzia WSA Mariola Jaroszevska, Sędzia WSA Elżbieta Kowalik-Grzanka Sędzia WSA Janina Guść
8	Konferencja szkoleniowa dla sędziów	WSA w Szczecinie	6-8.06.2016	Dźwirzyno	Sędzia WSA Tamara Dziełakowska Sędzia WSA Katarzyna Krzysztofowicz, Sędzia WSA Jolanta Górka
9	Konferencja Naukowa	Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Łódzkiego	15.06.2016	Łódź	Sędzia NSA Joanna Zdzienicka-Wiśniewska - Przewodnicząca Wydziału Informacji Sądowej WSA w Gdańsku

10	Konferencja szkoleniowa dla sędziów	WSA w Gdańsku	20-22.06.2016	Gniew	Sędziowie WSA w Gdańsku
11	Konferencja szkoleniowa dla sędziów	NSA Izba Finansowa	26-27.09.2016	Warszawa	Sędzia NSA Sławomir Kozik, Sędzia WSA Marek Kraus, Sędzia WSA Krzysztof Przasnyski, Sędzia WSA Bogusław Woźniak
12	Konferencja szkoleniowa dla sędziów	WSA w Warszawie	3-5.10.2016	Jachranka	Sędzia WSA Bartłomiej Adamczak, Sędzia WSA Paweł Mierzejewski, Sędzia WSA Jolanta Sudół
13	Narada Prezesów	WSA w Bydgoszczy	10-11.10.2016	Ciechocinek	Prezes WSA w Gdańsku Zbigniew Romała
14	Konferencja szkoleniowa dla sędziów	WSA w Krakowie	24-26.10.2016	Kraków	Sędzia WSA Elżbieta Kowalik-Grzanka, Sędzia WSA Alina Dominiak, Sędzia WSA Felicja Kajut
15	Konferencja szkoleniowa dla sędziów, połączona ze Zgromadzeniem Ogólnym Sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego	NSA	14-16.11.2016	Józefów	Prezes WSA w Gdańsku Zbigniew Romała
16	Spotkanie przewodniczących wydziałów informacji sądowej sądów administracyjnych	NSA	28.11.2016	Warszawa	Sędzia NSA Joanna Zdzenicka-Wiśniewska - Przewodnicząca Wydziału Informacji Sądowej WSA w Gdańsku

**Wybrane orzeczenia
wydane w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gdańsku
w 2016 roku**

PROBLEMY PROCEDURALNE

- 1. ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 718 ze zm.)**

I SA/Gd 807/16

W sprawie zainicjowanej skargą o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku oddalającą skargę na decyzję Dyrektora Izby Celnej w Gdyni w przedmiocie podatku akcyzowego jako przesłankę wznowienia strona wskazała art. 272 § 3 w zw. z art. 272 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. p.p.s.a. powołując się na wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 2 czerwca 2016 roku w sprawie C-418/14 Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w którym orzeczono o sprzeczności z Dyrektywą Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 roku w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania

produktów energetycznych i energii elektrycznej, zmienionej dyrektywą Rady 2004/75/WE z dnia 29 kwietnia 2004 roku, oraz z zasadą proporcjonalności przepisów krajowych, na mocy których uchybienie wymogom formalnym (w rozpatrywanej przez Trybunał sprawie - brak złożenia zestawienia oświadczeń nabywców, według których nabywane wyroby są przeznaczone do celów opałowych w wyznaczonym terminie) skutkuje zastosowaniem do sprzedanego paliwa stawki podatku akcyzowego przewidzianej dla paliw silnikowych, podczas gdy zostało stwierdzone, że przeznaczenie tego produktu do celów opałowych nie budzi wątpliwości.

Sąd stanął na stanowisku, że termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania przez stronę, która nie uczestniczyła w postępowaniu przed organem międzynarodowym wynosi trzy miesiące od daty publikacji tego rozstrzygnięcia, gdyż z tym dniem orzeczenie wchodzi w życie, a w przypadku strony, która brała udział w postępowaniu przed tym organem, termin ten biegnie od dnia doręczenia stronie lub jej pełnomocnikowi rozstrzygnięcia organu międzynarodowego. Znaczenie orzecznictwa TSUE dla zapewnienia jednolitej i prawidłowej wykładni oraz stosowania prawa unijnego przez wszystkie państwa członkowskie jest na tyle istotne, iż zgodnie z art. 273 § 3 p.p.s.a. zachodzi potrzeba wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem sądu administracyjnego.

II SA/Gd 463/15

W sprawie w przedmiocie zgłoszenia zamiaru budowy przydomowej oczyszczalni ścieków Starosta Słupski wniósł sprzeciw z powodu nieprzedłożenia uzgodnienia lokalizacji z dyrekcją Słowińskiego Parku Narodowego. Sąd uznał, że w sprawie nie było podstaw do wniesienia sprzeciwu i uznał, że decyzje organów obu instancji wydane zostały z naruszeniem przepisu art. 30 ust. 2 ustawy Prawo budowlane, co skutkowało ich uchyleniem na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a/ w zw. z art. 135 p.p.s.a. Z uwagi na upływ terminu organy architektoniczno-budowlane utraciły kompetencje do wniesienia sprzeciwu, wobec czego na podstawie art. 145 § 3 p.p.s.a. Sąd umorzył postępowanie administracyjne

III SA/Gd 837/15

Sąd odrzucił skargę na zarządzenie Starosty w przedmiocie zatwierdzenia organizacji ruchu dotyczącej umieszczenia na drodze progów zwalniających oraz wprowadzenia oznakowania pionowego wobec stwierdzenia, że skarżący nie ma interesu prawnego w zaskarżeniu przedmiotowej uchwały pomimo niekwestionowanego istnienia interesu faktycznego.

Sąd wskazał, że nawet duże prawdopodobieństwo wywołania skutków podwyższonego ryzyka zużycia części samochodu w następstwie ułożenia progów zwalniających na jezdni, nie powoduje możliwości powołania się na ochronę prawną wynikającą z art. 439 kc w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 6 p.p.s.a.

2. ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 613 ze zm.)

I SA/Gd 257/16

W sprawie ze skargi syndyka masy upadłości na decyzję w przedmiocie podatku od towarów i usług Sąd stwierdził, że art. 145 ust. 1 Prawa upadłościowego dotyczy jedynie podjęcia postępowania i nie stanowi odrębnej podstawy do jego zawieszenia.

Zgodnie z art. 146 ustawy Prawo upadłościowe instytucja zawieszenia może być zastosowana jedynie do postępowania egzekucyjnego.

Ogłoszenie upadłości, jako przesłankę zawieszenia postępowania przewidziano w art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c., a także w art. 124 § 1 pkt 4 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, natomiast w Ordynacji podatkowej brak takiej

regulacji. Zamierzony zabieg ustawodawcy nie stanowi luki prawnej, albowiem w Ordynacji podatkowej skutek ogłoszenia upadłości uwzględniono w regulacji instytucji przedawnienia. Zgodnie z art. 70 § 3 Ordynacji podatkowej ogłoszenie upadłości stanowi przyczynę przerwania biegu przedawnienia.

I SA/Gd 207/16

W sprawie ze skargi na interpretację indywidualną przepisów prawa podatkowego Sąd wskazał, że jeżeli wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej nie spełnia wymogów określonych w art. 14 b § 3 Ordynacji podatkowej, tj. nie zawiera wyczerpującego przedstawienia stanu faktycznego, organ podatkowy obowiązany jest w pierwszej kolejności wezwać wnioskodawcę na podstawie art. 169 § 1 w związku z art. 14 h Ordynacji podatkowej do uzupełnienia braków takiego wniosku.

Możliwe jest żądanie przez organ interpretacyjny uzupełnienia braków formalnych wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej również w zakresie wskazanych w art. 14 b § 3 Ordynacji podatkowej elementów stanu faktycznego. Pozwala na to odpowiednie zastosowanie – w oparciu o przepis art. 14 h Ordynacji podatkowej – art. 169 § 1-2 i § 4 tej ustawy. W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że w tym trybie organ interpretacyjny może żądać jedynie uzupełnienia wniosku o takie elementy, bez których nie jest możliwa ocena, czy stanowisko przedstawione we wniosku i ocena prawna są prawidłowe. Konstruując wezwanie organ podatkowy powinien opierać się na przepisie, który jest przedmiotem wniosku o wydanie interpretacji.

Organ, żądając podania informacji o miejscowości, w której położona jest zabytkowa nieruchomość, działał z naruszeniem art. 169 § 1 Ordynacji podatkowej, albowiem w tym zakresie wniosek o wydanie interpretacji nie był dotknięty brakiem, a żądana informacja nie mogła mieć żadnego wpływu na możliwość prowadzenia postępowania o wydanie interpretacji indywidualnej prawa podatkowego w zakresie zastosowania przepisów art. 17 ust. 1 pkt 4 oraz ust. 1 b ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.

I SA/Gd 344/16

W sprawie ze skargi na decyzję w przedmiocie orzeczenia o odpowiedzialności członka zarządu za zobowiązania spółki kapitałowej Sąd stwierdził, że członkowi zarządu spółki powinien być znany na bieżąco stan finansów spółki, sposób jej funkcjonowania, charakter zawieranych transakcji. Nieznajomość stanu finansów spółki nie może uzasadniać niezłożenia przez członka zarządu w terminie wniosku o upadłość. Wina w ujęciu art. 116 § 1 pkt 1 lit. b Ordynacji podatkowej to zarówno wina umyślna, jak i wina nieumyślna w postaci niedbalstwa, która zakłada brak świadomości, ale opiera się na powinności i możliwości przewidywania istnienia wymagalnych zobowiązań.

Podpisanie bilansu spółki potwierdza, że członek zarządu znał sytuację finansową uzasadniającą zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości.

I SA/Gd 1862/15

Sąd w sprawie ze skargi na interpretację indywidualną przepisu prawa podatkowego wyraził pogląd, że wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej dotyczący kwestii związanych z przepisami postępowania podatkowego odnoszącymi się do możliwości szacowania przez organy podatkowe wysokości dochodu, czyli przepisami, które nie kształtują skutków materialnoprawnych dotyczących zobowiązań podatkowych, nie podlega rozpoznaniu w toku postępowania dotyczącego wydania interpretacji indywidualnych przepisów prawa podatkowego.

Sąd wskazał, że wnioskodawca, który pyta o przepisy inne niż odnoszące się wprost do zobowiązania lub przepisy proceduralne, nie jest zainteresowanym w rozumieniu art. 14 b ustawy.

I SA/Gd 280/16

W sprawie ze skargi na postanowienie w przedmiocie stwierdzenia uchybienia terminu do wniesienia odwołania, Sąd dokonując prawidłowo zastosowania art. 150 § 2 Ordynacji podatkowej, stwierdził, że ciążący na cudzoziemcu obowiązek wskazania miejsca zamierzonego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (art. 6-0 ust. 4 pkt 2 ustawy o cudzoziemcach) stwarza swego rodzaju gwarancję, że podawane przez cudzoziemca dane adresowe odpowiadać będą rzeczywistemu miejscu jego przebywania na terytorium Polski. Przyjęcie tak określonego adresu uzasadnia założenie, że jest to adres właściwy dla skutecznego dokonywania doręczeń wszelkich pism pochodzących od organów administracyjnych.

I SA/Gd 791/16

Zdaniem sądu, treść art. 138 § 1 Ordynacji podatkowej nie pozostawia wątpliwości, że w przypadku pełnomocnika profesjonalnego – w tej sprawie będącego adwokatem – elementem koniecznym pełnomocnictwa jest zawarcie w jego treści adresu elektronicznego pełnomocnika (na platformie ePUAP). Literalne brzmienie tego przepisu wskazuje na to, że wskazanie adresu elektronicznego stanowi obowiązek pełnomocnika, a nie uprawnienie. Należy podkreślić, że skoro do odwołania nie zostało złożone pełnomocnictwo sporządzone zgodnie z zasadami wynikającymi z Ordynacji podatkowej, odwołanie nie mogło otrzymać prawidłowego biegu. Mimo szczegółowego wskazania w wezwaniu, w jakim zakresie odwołanie należy uzupełnić, pełnomocnik nie wypełnił należycie tego obowiązku, albowiem nadesłane przez stronę pełnomocnictwo nie spełniało wymogów określonych w art. 138 c § 1 O.p., co w rezultacie skutkowało pozostawieniem odwołania bez rozpoznania.

I SA/Gd 1242/15

W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał, że strona domagała się wznowienia postępowania na podstawie art. 240 § 1 pkt 8 Ordynacji podatkowej w sprawie decyzji ostatecznej wydanej na podstawie art. 20 ust. 3 u.p.d.f. w brzmieniu obowiązującym w 2007 r., powołując się na wyrok TK z dnia 18 lipca 2013 r., SK 18/09, stwierdzający niekonstytucyjność tego przepisu w wersji obowiązującej w okresie od 1 stycznia 1998r. do 31 grudnia 2006r. Sąd uznał, że wprawdzie Trybunał w uzasadnieniu powołanego wyroku zawarł konstatację, że art. 20 ust. 3 u.p.d.o.f. w wersji obowiązującej od 1 stycznia 2007r. jest niezgodny z Konstytucją w co najmniej takim stopniu, jak art. 20 ust. 3 tej ustawy w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 1998r. do 31 grudnia 2006r., jednakże wiążąca dla skutków derogacyjnych orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego jest sentencja orzeczenia, a ta jednoznacznie dotyczy tylko stanu prawnego obowiązującego do 31 grudnia 2006r.

Organy są obowiązane stosować wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 lipca 2013 r., SK 18/09 wyłącznie do okresów rozliczeniowych (lat podatkowych), w stosunku do których on zapadł, przy czym moc wiążącą ma tylko rozstrzygnięcie zawarte w sentencji wyroku Trybunału Konstytucyjnego.

Sąd uznał ponadto, że w związku z odroczeniem przez TK utraty mocy obowiązującej art. 68 § 4 O.p. w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2003 r. z upływem 18 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku w Dzienniku Ustaw, przepis ten mógł mieć zastosowanie do postępowań, w których podstawę stanowił zakwestionowany art. 20 ust. 3 u.p.d.f. w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2007r.

I SA/Gd 432/15

Osoba, która faktycznie pełniła funkcję członka zarządu w okresie, w którym powstały zobowiązania podatkowe, nie może, dla uwolnienia się od odpowiedzialności za zaległości podatkowe, powoływać się na okoliczność, że nie mogła pełnić tej funkcji z uwagi na zakaz wynikający z art. 18 § 2 k.s.h.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, że skarżący został powołany do pełnienia funkcji członka zarządu Spółki, mimo że obowiązywał go pięcioletni zakaz pełnienia takich funkcji wynikający z art. 18 § 2 k.s.h. w związku ze skazaniem prawomocnymi wyrokami za przestępstwa z art. 286 § 1 kk.

Sąd uznał, że uchwała w sprawie powołania skarżącego do pełnienia funkcji członka zarządu, mimo że podjęta została wbrew zakazowi z art. 18 § 2 k.s.h., to znaczy powołano do pełnienia funkcji członka zarządu osobę prawomocnie skazaną za przestępstwo oszustwa, nie może zostać uznana za nieważną, ponieważ nie wytoczono przeciwko niej powództwa, o którym mowa w art. 252 § 1 k.s.h. Bez wyroku unieważniającego uchwałę nie można twierdzić, jak czyni to skarżący, że nie pełnił funkcji członka zarządu. Ponadto Sąd podkreślił okoliczność faktycznego wykonywania przez skarżącego czynności zarządzających w Spółce, jak również domniemanie wynikające z ujawnienia danych w Krajowym Rejestrze Sądowym. Z tej przyczyny Sąd stwierdził, że została spełniona określona w art. 116 Ordynacji podatkowej przesłanka odpowiedzialności członka zarządu za zobowiązania podatkowe spółki.

3. Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 23 ze zm.)

I SA/Gd 375/16

W sprawie ze skargi na decyzję w przedmiocie odmowy zmiany decyzji ostatecznej w przedmiocie przyznania płatności rolnośrodowiskowej Sąd wyraził pogląd, że uchylenie lub zmiana decyzji w trybie art. 155 k.p.a. może mieć miejsce jedynie w sytuacji, gdy brak jest podstaw prawnych do jej uchylenia lub zmiany w trybie wznowienia postępowania lub do stwierdzenia nieważności tej decyzji. W konsekwencji, postępowaniu nadzwyczajnemu mającemu na celu podważenie ostatecznej decyzji administracyjnej z powodu jej wadliwości, tj. postępowaniu wznowieniowemu oraz postępowaniu o stwierdzenie jej nieważności, należy przypisać pierwszeństwo w stosunku do innych trybów postępowania administracyjnego wynikających z przepisów prawa materialnego, mogących doprowadzić również do uchylenia decyzji administracyjnej, bez wykazywania jej wadliwości, w tym do trybu z art. 155 k.p.a. W szczególności, w razie zbiegu trybów stwierdzenia nieważności decyzji oraz jej zmiany na podstawie art. 155 k.p.a. pierwszeństwo należy dać trybowi stwierdzenia nieważności. Wymienione tryby składają się na system kilku nadzwyczajnych trybów postępowania administracyjnego obejmujących przypadki weryfikacji decyzji dotkniętych wadami kwalifikowanymi lub niekwalifikowanymi oraz decyzji prawidłowych pod względem prawnym. System ten oparty jest na zasadzie niekonkurencyjności, co oznacza, że poszczególne tryby nadzwyczajne mają na celu usunięcie tylko określonego rodzaju wątpliwości i nie mogą być stosowane zamiennie. Naruszenie wyłączności stosowania określonego trybu nadzwyczajnego weryfikacji decyzji stanowi rażące naruszenie prawa, będące podstawą do stwierdzenia nieważności decyzji. To ogólne założenie stosowania trybów nadzwyczajnych ma pełne zastosowanie również do weryfikacji decyzji prawidłowych, których wzruszenie może nastąpić na podstawie art. 154 albo art. 155 k.p.a., stosownie do cech samej decyzji i dalszych przesłanek określonych odrębnie w obu wymienionych przepisach.

I SA/Gd 721/16

W sprawie zainicjowanej wnioskiem o dofinansowanie ze środków PFRON organ stanął na stanowisku, że wniosek jest rozpoznawany w formie pisma zawierającego informację o sposobie załatwienia wniosku. Podstawę materialnoprawną przyznania dofinansowania ze środków PFRON stanowi przepis art. 35a ust. 1 pkt 1 lit. d) ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r., Nr 127, poz. 721, ze zm.).

Z art. 35a ust. 2 pkt 1 ustawy wynika, że zadanie to jest realizowane przez powiatowe centra pomocy rodzinie. Określenie zasad i procedury rozpatrywania wniosków o dofinansowanie w tym zakresie zostało dokonane w akcie wykonawczym, wydanym na podstawie art. 35a ust. 4 ustawy, t.j.: w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie określenia rodzajów zadań powiatu, które mogą być finansowane ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 1190). Tryb rozpatrywania wniosku o dofinansowanie określa § 12 rozporządzenia.

Wyłonienie podmiotów, z którymi zostanie podpisana umowa o dofinansowaniu następuje po przeprowadzeniu przewidzianej we wskazanych wyżej przepisach procedury. W ocenie Sądu czynności podejmowane przez organ administracji publicznej właściwy do załatwienia sprawy ma charakter procedury administracyjnej. Przeprowadzenie tej procedury prowadzi tym samym do rozstrzygnięcia, które stanowi rozstrzygnięcie indywidualne, dotyczące praw i wolności jednostki.

W ocenie Sądu, skoro rozstrzygnięcie w przedmiocie odmowy dofinansowania likwidacji barier technicznych ze środków PFRON ma formę decyzyjną, to oznacza, że załatwienie wniosku następuje poprzez wydanie decyzji administracyjnej w rozumieniu art. 104 § 1 k.p.a.

II SA/Gd 236/16

Decyzja wydana w przedmiocie zezwolenia na usunięcie drzew, ze swej istoty i charakteru, nie należy do decyzji, która mogłaby być zaskarżona jedynie w części. Rozstrzygnięcie o uprawnieniu do wycięcia drzew nie może samodzielnie funkcjonować w obrocie prawnym ze względu na wspólną materialnoprawną podstawę rozstrzygnięcia, a także cel i sens prowadzonego przez organy postępowania, które ma doprowadzić do zrekompensowania negatywnego wpływu usunięcia drzew i krzewów na środowisko przyrodnicze. Zawarte w takiej decyzji rozstrzygnięcia nie funkcjonują samodzielnie w obrocie prawnym, zatem nie można skutecznie zaskarżyć jedynie elementów niekorzystnych dla wnioskodawcy, dotyczących nałożonych na niego obowiązków, z pominięciem części dotyczącej uprawnienia.

Sąd wskazał, że stosując dyspozycję art. 138 § 2 k.p.a. organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji jedynie w całości.

4. ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 599).

II SA/Gd 407/16

W sprawie ze skargi na bezczynność wierzyciela ocenie Sądu podlegała prawidłowość zastosowania przez organ art. 6 § 1 a w zw. z art. 17 § 1, art. 18 oraz art. 23 § 3 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Sąd uznał za prawidłowe stanowisko, że w ramach skargi na bezczynność wierzyciela organ wyższego stopnia nie kontroluje czynności podejmowanych przez organ egzekucyjny, tzn. nie ocenia, czy organ podjął czynności egzekucyjne, a jeżeli

tak, to czy czynności te były właściwe. Podmioty mające interes prawny mają możliwość wniesienia skargi na przewlekłość postępowania egzekucyjnego w administracji.

W sytuacji, gdy organ wszczął postępowanie egzekucyjne i zastosował środki egzekucyjne w celu doprowadzenia do wykonania obowiązku wynikającego z decyzji, nie można skutecznie zarzucić bezczynności.

WYDZIAŁ I

1. ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 2032)

I SA/Gd 1348/15

W świetle art. 5 a pkt 6 ustawy o podatku od osób fizycznych uznanie, że podatnik prowadzi działalność gospodarczą, wymaga ustalenia, że podejmuje działania zarobkowe, tj. działania podejmowane w celu osiągnięcia zysku; prowadzone we własnym imieniu, czyli prowadzone pod własną firmą przedsiębiorcy i na jego własny rachunek; prowadzone w sposób ciągły, tj. zaplanowany, stale powtarzający się; prowadzone w sposób zorganizowany, związany z posiadaniem mniej lub bardziej zorganizowanej struktury; niezaliczane do innych przychodów ze źródeł wymienionych w art. 10 ust. 1 pkt 1, 2 i 4-9 u.p.d.o.f.

Podejmowanie pomocy sąsiedzkiej nie stanowi działalności gospodarczej mimo cechy powtarzalności i zorganizowania usług. W ocenie Sądu ingerencja fiskalna państwa w codzienne życie musi mieć swoje granice.

I SA/Gd 601/16

Podatnik może zaliczyć do kosztów uzyskania przychodów odpisy amortyzacyjne od wartości firmy, ale wartość ta może powstać wyłącznie w wyniku nabycia przedsiębiorstwa lub jego zorganizowanej części, w drodze kupna lub przyjęcia do odpłatnego korzystania.

Sąd stwierdził, że nie zasługuje na aprobatę pogląd, aby wypłacenie stosownej kwoty wspólnikowi w wyniku wzajemnych rozliczeń pomiędzy wspólnikami spółki cywilnej służyło zachowaniu lub zabezpieczeniu źródła przychodów. Celem poniesienia omawianego wydatku jest uregulowanie i przebudowa struktury osobowej spółki, jest to więc realizacja zobowiązania spółki wobec występującego ze spółki wspólnika, wynikająca z umowy oraz uregulowań Kodeksu cywilnego. Wydatki ponoszone w związku ze zwrotem wkładu oraz pieniężną wypłatą części wartości wspólnego majątku nie mogą być uznane za ponoszone w celu uzyskania przychodu lub za poniesione w celu zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów.

W ocenie Sądu nie można kwalifikować do kosztów uzyskania przychodów wszelkich wydatków, w tym przypadku będących następstwem wzajemnego rozliczenia się pomiędzy wspólnikami. Dlatego też nie sposób uznać, że wydatki powstałe w takich okolicznościach spełniają przesłanki określone w art. 22 ust. 1 ustawy o podatku od osób fizycznych.

I SA/Gd 518/16

Mechanizm i konstrukcja prawna podatku określanego na gruncie prawa krajowego jako „podatek od towarów i usług”, a na gruncie prawa unijnego jako „podatek od wartości dodanej” są identyczne. W tym sensie powyższe pojęcia są synonimami, opisującymi ten sam podatek. Wniosek taki jest oparty na wykładni art. 2 pkt 11 ustawy o VAT, w myśl którego na gruncie tej ustawy przez „podatek od wartości dodanej” rozumie się podatek od wartości dodanej nakładany na terytorium państwa członkowskiego, z wyjątkiem podatku od towarów i usług nakładanego na mocy ustawy o VAT. Przepis ten, będący definicją legalną, pełni rolę przypadkową,

tzn. w celu osiągnięcia jasności znaczeniowej, nakazuje dany podatek nakładany na terytorium państw członkowskich UE określać jako „podatek od wartości dodanej”, podczas gdy adekwatną nazwą dla tego podatku, nakładanego na mocy ustawy o VAT jest pojęcie „podatek od towarów i usług”.

W świetle art. 14 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych u podatników dokonujących sprzedaży towarów i usług opodatkowanych podatkiem od towarów i usług za przychód z tej sprzedaży uważa się przychód pomniejszony o należny podatek od towarów i usług, którego adekwatną nazwą w zakresie obrotu unijnego na gruncie ustawy o VAT, w myśl art. 2 pkt 1 tej ustawy, jest określenie „podatek od wartości dodanej”. W konsekwencji przychód z działalności gospodarczej skarżącego należało pomniejszyć o należny podatek od wartości dodanej zapłacony przez podatnika na terenie Szwecji.

I SA/Gd 1858/15

W sprawie ze skargi na interpretację indywidualną dotyczącą podatku dochodowego od osób fizycznych w zakresie skutków podatkowych uczestnictwa w programie motywacyjnym Sąd stwierdził, że uznanie, iż przychód powstaje już w momencie objęcia akcji jako równowartość ceny rynkowej nabytych nieodpłatnie papierów wartościowych prowadziłoby do podwójnego opodatkowania części dochodu. Nabycie akcji nieodpłatnie oznacza bowiem niemożność uwzględnienia w podstawie opodatkowania kosztów uzyskania przychodów, gdyż ustalając podstawę opodatkowania podatnik może wyłącznie obniżyć przychód o koszty nabycia papierów wartościowych (art. 23 ust. 1 pkt 38 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych). Kosztem uzyskania przychodów nie jest przychód z tytułu nieodpłatnego świadczenia.

Przepis art. 24 ust. 11 u.p.d.o.f. nie stanowi definitywnego zwolnienia podatkowego, a jedynie przesuwa w czasie datę powstania obowiązku podatkowego z tytułu objęcia akcji. Zgodnie z art. 17 ust. 1 pkt 6 lit. a u.p.d.o.f. z chwilą zbycia akcji powstaje obowiązek opodatkowania przychodu z kapitałów pieniężnych, co w konsekwencji spowoduje opodatkowanie ostatecznego przysporzenia. W ocenie Sądu wartość akcji z dnia objęcia jest jedynie wyceną ich wartości, która się zmienia wraz ze zmianą kursu akcji. Cechą papierów wartościowych, jakimi są akcje, jest to, że generują dochód w przyszłości w postaci dywidendy, czy też w przypadku ich odpłatnego zbycia – w postaci różnicy pomiędzy przychodem ze sprzedaży a kosztami poniesionymi na ich zbycie. Oznacza to, że w momencie otrzymania akcji przysporzenie jest potencjalne.

Opodatkowanie preferencyjnie nabywanych akcji już w momencie ich nabycia, nie wyłączy spod opodatkowania sprzedaży akcji. Sąd wskazał, że osoby uczestniczące w programie motywacyjnym, w sytuacji sprzedaży akcji uzyskają przychody z kapitałów pieniężnych i będą zobowiązane do określenia podstawy opodatkowania, jaką jest różnica pomiędzy kwotą uzyskaną ze sprzedaży a kwotą, po jakiej te akcje zostały nabyte.

Podwójne opodatkowanie tego samego dochodu podatkiem dochodowym od osób fizycznych naruszałoby przepisy Konstytucji RP.

I SA/Gd 1828/15

W sprawie ze skargi na interpretację indywidualną przepisu prawa podatkowego Sąd wyraził pogląd, że skutkiem wprowadzenia instytucji wymiany udziałów do ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (art. 24 ust. 8 a u.p.d.o.f.) jest odroczenie opodatkowania dochodu do momentu faktycznej jego realizacji w chwili odpłatnego zbycia udziałów (akcji) objętych w zamian za aport. Sąd wskazał, że dorobek judykatury w kwestii wykładni przepisu art. 24 ust. 8 a u.p.d.o.f. w brzmieniu obowiązującym

do końca 2014 r. należy uznać za aktualny również w odniesieniu do przepisu art. 24 ust. 8 a w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2015 r.

I SA/Gd 368/16

W sprawie ze skargi na interpretację indywidualną przepisów prawa podatkowego Sąd wskazał, że treść art. 14 ust. 3 pkt 10 i art. 14 ust. 3 pkt 12 lit. b/ ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych jest na tyle jasna i precyzyjna, że dla jej zrozumienia w analizowanym zakresie nie jest konieczne odwołanie się do wyników wykładni pozajęzykowej, a wykładnia językowa prowadzi do jednoznacznego rezultatu tożsamego dla wszystkich wspólników likwidowanych spółek niebędących osobami prawnymi.

Zdaniem Sądu dywidenda oraz składniki majątku przypadające akcjonariuszowi spółki w związku z jej likwidacją są pochodną jego wkładu w kapitał zakładowy i związanych z tym praw udziałowych w spółce (por. art. 147 § 1 Kodeksu spółek handlowych oraz art. 474 § 2 w zw. z art. 150 § 1 K.s.h.). Otrzymanie składników majątku likwidacyjnego przez akcjonariusza spółki winno być rozpatrywane – w świetle art. 5 b ust. 2 u.p.d.o.f. – jako przychodu ze źródła, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 3 u.p.d.o.f., tj. z pozarolniczej działalności gospodarczej.

Sąd uznał za niezasadny pogląd skarżącego, że otrzymanie w związku zlikwidacją spółki wierzytelności są środkami pieniężnymi, o których mowa w art. 14 ust. 3 pkt 10 u.p.d.o.f. Określenie „środki pieniężne” nie zostało zdefiniowane w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych, jednak nie ma uzasadnionych przesłanek prawnych, aby obejmować nim także wierzytelności, które są aktywami w rozumieniu ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2009 r. Nr 152, poz. 1223 ze zm.; obecnie – Dz. U. z 2013 r., poz. 330 ze zm.), zatem zgodnie z art. 5 a pkt 2 u.p.d.o.f. – jednymi ze składników majątkowych.

Sąd uznał za prawidłowy pogląd, że spłata długu na rzecz akcjonariusza (byłego akcjonariusza) spółki, który otrzymał wierzytelność jako majątek z likwidacji spółki, nie może być uznana za odpłatne zbycie tej wierzytelności. Jest to realizacja zobowiązania pomiędzy stronami, a nie odpłatna czynność prawna prowadząca do zmiany osoby wierzyciela. Identyczne stanowisko zajął Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 4 lutego 2016 r. sygn. akt II FSK 3165/13.

I SA/Gd 80/16

Ograniczenie zawarte w art. 30 ust. 1 pkt 7 u.p.d.o.f. jako jedyne kryterium przyjmuje terytorium źródła przychodów, a zatem ma charakter przedmiotowy, a nie podmiotowy. W odniesieniu do osoby nierezydenta problem opodatkowania dochodów nieujawnionych dotyczy w zasadzie tylko dochodów uzyskanych na terytorium Polski. Nie ma natomiast prawnych możliwości opodatkowania dochodów nieujawnionych uzyskanych przez nierezydenta poza terytorium Polski. Wskazane ograniczenie wynika tu zarówno z zasady ograniczonego obowiązku podatkowego, jak i z art. 30 ust. 1 u.p.d.o.f. Sama okoliczność, że nierezydent inwestuje na terytorium Polski pieniądze w wysokości przekraczającej zadeklarowany dochód, nie jest wystarczającą podstawą do żądania od niego wykazania jego źródeł przychodów znajdujących się poza terytorium Polski. Jeżeli dana osoba mieszka poza terytorium Polski i tam znajdowały się jej źródła przychodów, pozostaje ona poza polską jurysdykcją podatkową, a znajduje się pod jurysdykcją podatkową innego państwa mogącego dochodzić wykazania przez daną osobę źródeł środków finansowych na jego terytorium, które zostały przez taką osobą spożytkowane w Polsce. Polska administracja podatkowa natomiast może weryfikować jedynie to, czy nierezydent ujawnił do celów podatkowych wszystkie dochody ze źródeł usytuowanych w Polsce.

I SA/Gd 1725/15

Przychodem należnym, o jakim mowa w art. 17 ust. 1 pkt 6 lit. a) ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, jest wymagalna kwota należności przysługująca podatnikowi z tytułu zbycia akcji, przy czym - co wynika wprost z treści tego przepisu - bez znaczenia jest okoliczność, czy podatnik przychód ten faktycznie otrzymał. Sąd stwierdził, że przychód powstaje, kiedy podatnik może się domagać, aby stanowiąca go kwota została mu wypłacona.

W celu ustalenia, kiedy podatnik uzyskał przychód istotna jest więc data, w której wynikający z umowy obowiązek spełnienia świadczenia (dokonania zapłaty) powinien nastąpić.

Przepis art. 17 ust. 1 pkt 6 lit. a) ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych nie dostarcza podstaw, aby za moment powstania przychodu należnego uznać, jak to uczynił Minister Finansów, dzień w którym nastąpi przeniesienie prawa własności udziałów, w przypadku opisanym przez skarżącego miałby to być dzień zawarcia umowy. Uzyskanie przychodu przez skarżącego bezpośrednio łączyć bowiem należy ze świadczeniem nabywcy, a nie jej własnym (przeniesienie własności udziałów). Skarżący zawierając umowę miał prawo oczekiwać, że druga strona spełni swoje świadczenie w umówionych terminach, ale domagać się tego skutecznie mógłby dopiero po ich bezskutecznym upływie.

Oznacza to, że skarżący dokonując zbycia udziałów w okolicznościach takich, jak opisane we wniosku o interpretację, uzyska przychód z tego tytułu odpowiednio w datach wymagalności (z upływem terminu płatności) poszczególnych części przysługującej mu ceny lub w datach wcześniejszych jeżeli zapłata nastąpi przed ich upływem. Wtedy też powstanie obowiązek podatkowy w podatku dochodowym od osób fizycznych.

I SA/Gd 363/16

W sprawie ze skargi na interpretację indywidualną przepisów prawa podatkowego Sąd wskazał, że przedmiotem sporu jest wykładnia art. 22 ust. 6 c ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Sąd podzielił pogląd, że nie mogą być kwalifikowane jako koszty uzyskania przychodów z odpłatnego zbycia nieruchomości także odsetki od kredytu przeznaczonego na nabycie tej nieruchomości, ponieważ nie wchodzi one w skład kosztów nabycia rozumianych jako suma pieniędzy wydatkowana na nabycie nieruchomości, wyrażona w jej cenie. Również w takim przypadku odsetki te stanowią tylko wydatki na pozyskanie środków przeznaczonych na nabycie nieruchomości, wynikające z przyjętego przez podatnika sposobu finansowania jej nabycia, nie współtworzą jednak sumy pieniędzy wydatkowanej na jej nabycie, wyrażonej w cenie. Innymi słowy, ponieważ odsetki te nie są elementem ceny nabycia, nie są też kosztem.

Nie jest trafne twierdzenie, że zastosowane w art. 22 ust. 6 c u.p.d.o.f. pojęcie „udokumentowanie koszty nabycia” jest szersze od użytego w art. 19 ust. 1 u.p.d.o.f. pojęcia „wartość wyrażona w cenie określonej w umowie”. Pogląd ten pomija bowiem znaczenie pojęcia „koszt nabycia” jako sumy pieniędzy wydatkowanej na nabycie, wyrażonej ceną, znaczenia wyprowadzonego w oparciu zarówno o wykładnię językową, jak i celowościową i systemową, co prowadzi do nieuzasadnionych normatywnie wniosków natury słusznościowej.

I SA/Gd 17/16

Sąd stanął na stanowisku, że organy podatkowe nie są uprawnione do rozliczania działalności gospodarczej (straty za wskazane miesiące) przy pomocy regulacji z art. 20 ust. 3 u.p.d.o.f. (przychody nieznanujące pokrycia w ujawnionych

źródłach). Działalność gospodarcza stanowi bowiem odrębne źródło przychodów określone w art. 10 ust. 1 pkt 3 u.p.d.o.f. i według zasad przewidzianych dla tej działalności winny być rozliczane - co zresztą w sprawie miało miejsce. Zakwestionowane wydatki związane były z prowadzoną przez stronę skarżącą działalnością gospodarczą (z wyjątkiem wydatków na utrzymanie) i jako takie zostały przez organ skontrolowane co znalazło wyraz w wydanym przez organ kontroli skarbowej „wyniku kontroli”, a do nieprawidłowości wykazanych w tym akcie strona skarżąca się dostosowała i skorygowała złożoną deklarację podatkową. Nie jest zatem zasadne rozliczanie i kwestionowanie tych wydatków w kolejnym postępowaniu, w trybie art. 20 ust. 3 u.p.d.o.f., gdyż prowadzi to niejako do dwukrotnego opodatkowania przychodów strony, najpierw jako przychodów z działalności gospodarczej a następnie sankcyjną stawką podatku od dochodów z nieujawnionych źródeł.

I SA/Gd 649/16

W sprawie ze skargi na decyzję w przedmiocie podatku dochodowego od osób fizycznych Sąd wyraził pogląd, że brak związku pomiędzy wydatkami poniesionymi na studia doktoranckie i uzyskanie tytułu doktora nauk prawnych, a przychodem osiągniętym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej poprzez wykonywanie zawodu notariusza, zatem nie zostały spełnione wymogi określone w art. 22 ust. 1 u.p.d.o.f. pozwalające na zakwalifikowanie wymienionych we wniosku wydatków do kosztów uzyskania przychodów prowadzonej działalności gospodarczej.

Zdaniem składu orzekającego w niniejszej sprawie Minister Finansów zasadnie uznał, za nieprawidłowe stanowisko skarżącej, że ponoszone wydatki związane ze studiami doktoranckimi, mogą obiektywnie przyczynić się do osiągnięcia przychodu, służyć zachowaniu albo zabezpieczeniu źródła przychodów.

Ponoszone wydatki nie służą zdobyciu kwalifikacji zawodowych niezbędnych do wykonywania zawodu notariusza, bowiem skarżąca takie kwalifikacje posiada. Wydatki mają charakter osobisty, związane są z podnoszeniem poziomu wiedzy prawniczej i uzyskaniem stopnia naukowego. W konsekwencji wskazanych we wniosku wydatków nie można uznać za koszt uzyskania przychodów z prowadzonej działalności gospodarczej, ponieważ nie spełniają przesłanek wyrażonych w art. 22 ust. 1 u.p.d.o.f.

I SA/Gd 716/16

Dokonując interpretacji art. 10 ust. 1 pkt 8 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych Sąd stwierdził, że w przypadku nabycia udziału w nieruchomości do majątku wspólnego małżonków, a następnie ustania tej wspólności wskutek śmierci jednego z nich, należy rozpoznać dwie daty i części jego nabycia: pierwsza co do bezudziałowego prawa nabytego wspólnie, w którym udziały małżonków były równe i druga co do nabycia w drodze spadkobrania udziału w tym prawie przysługującego uprzednio zmarłemu małżonkowi, przekształconego z datą ustania wspólności majątkowej małżeńskiej w udział ułamkowy podlegający następnie dziedziczeniu testamentowemu przez stronę.

I SA/Gd 1168/15

W świetle art. 22 ust. 6c u.p.d.o.f., kosztem nabycia lokalu mieszkalnego nabytego wskutek przekształcenia spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu mieszkalnego w odrębną własność tego lokalu jest nominalna wartość wkładu mieszkaniowego, a nie zwaloryzowana według wartości rynkowej lokalu.

Sąd wskazał, odwołując się do treści art. 12 ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, określającej warunki, których spełnienie jest wymagane, żeby przekształcić spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego w prawo odrębnej

własności lokalu, że wymienione w tym przepisie wpłaty tytułem wkładu mieszkaniowego są bezpośrednio związane z nabyciem lokalu mieszkalnego, zatem stanowią koszty nabycia, o których mowa w art. 22 ust. 6c u.p.d.o.f. W ocenie Sądu nie ma podstaw, by zastosować w tym zakresie art. 11 ust. 2¹ ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, ponieważ stronie nie przysługiwała żadna wierzytelność o wypłatę "rynkowej wartości wkładu mieszkaniowego". W sprawie ustalono, że nie ziszczyły się warunki powstania takiej wierzytelności, tj. nie doszło do wygaśnięcia spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu mieszkalnego. Skoro wierzytelność taka nie powstała, nie może być traktowana jako koszt podatkowy.

I SA/Gd 492/15

Sąd uznał, że przez "poniesienie" kosztu, w świetle art. 22 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, należy rozumieć zarówno poniesienie wydatku, jak i zakwalifikowanie faktycznie zrealizowanego odpisu lub innego zmniejszenia aktywów lub zwiększenia strat. W konsekwencji "poniesionym kosztem" może być każdy faktycznie dokonany odpis nie będący wydatkiem (w znaczeniu kasowym – rozchód pieniężny) powodujący zmianę w strukturze aktywów lub pasywów osoby prawnej. Zbycie przez wierzyciela przysługującej mu wierzytelności z tytułu należnych od pożyczki odsetek oznacza zmniejszenie mienia (majątku) wierzyciela o wartość zbywanego prawa – w tym wypadku – wartość nominalną należnych odsetek. W tej sytuacji nie ma przeszkód, aby uznać przeniesienie prawa do żądania należnych odsetek za "poniesiony koszt", jeżeli czynność ta jest podejmowana w celu "osiągnięcia przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów".

2. ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 1888 ze zm.)

I SA/Gd 1889/15

Aport wniesiony przez osobę prawną prowadzi do powstania przychodu (zgodnie z art. 12 ust. 1 pkt 7 i 7 a w zw. z art. 14 ust. 1-3 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych), zatem podatnik, w przypadku objęcia udziałów w spółce w zamian za wkład niepieniężny w innej postaci niż przedsiębiorstwo lub jego zorganizowana część – w postaci innych niż wymienione w art. 15 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy składników majątku podatnika (w tym skryptów dłużnych), będzie zobligowany do rozpoznania kosztów uzyskania przychodów w wysokości faktycznie poniesionych wydatków na nabycie tych dłużnych papierów wartościowych wchodzących w skład wkładu niepieniężnego.

Zdaniem Sądu, użycie przez ustawodawcę sformułowania „wydatków faktycznie poniesionych na nabycie” oznacza, że chodzi o wydatki realnie, fizycznie poniesione (nie zaś w znaczeniu ekonomicznym). Istotny jest zatem wydatek realnie obciążający dany podmiot, czyli faktyczne wydatkowanie określonych środków, a nie pomniejszenie majątku podatnika w związku z określonymi operacjami gospodarczymi; definicji zawartej w art. 15 ust. 1 j pkt 3 ustawy o podatku od osób prawnych należy przeciwstawić definicję wyrażoną w art. 15 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy, która nie posługuje się pojęciem wydatków faktycznie poniesionych na nabycie, ale o pojemniejszym stwierdzeniem (...) kosztów poniesionych w celu osiągnięcia i przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów, z wyjątkiem kosztów wymienionych w art. 16 ust. 1.

Przepis art. 15 ust. 1 j pkt 3 ustawy nie pozwala utożsamiać wskazywanej wartości, tzn. „pozostałej części, którą rozliczono poprzez zaliczenie należnej ceny (potrącenie) za zobowiązanie wnioskodawcy wobec nabywcy z tytułu ceny emisyjnej

skryptów dłużnych, których objęcie zadeklarował wnioskodawca – z faktycznie poniesionymi wydatkami na nich nabycie.

I SA/Gd 1796/15

W sprawie ze skargi na interpretację indywidualną Ministra finansów w związku z wnioskiem dotyczącym podatku dochodowego od osób prawnych w zakresie ustalenia kosztów uzyskania przychodów w związku z odpłatnym zbyciem udziału Sąd uznał za nieuprawniony pogląd, że zastosowanie przez prawodawcę w art. 12 ust. 4 d ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych zwrotu „spółka nabywa od wspólnika innej spółki udziały”, a więc liczby pojedynczej w odniesieniu do „wspólnika” oznacza, że transakcja spełniająca wskazane w tym przepisie warunki dotyczyć może nabycia udziałów od jednego wspólnika w ramach kilku transakcji, a nie nabycia udziałów od kilku wspólników w ramach transakcji z nimi zawieranych.

W ocenie Sądu jest sprzeczne zarówno z rezultatami wykładni systemowej przepisów ustawy jak i z ogólnymi zasadami określonymi w Dyrektywie 2009/133/WE, a tym samym celem dostosowania polskich przepisów do przepisów unijnych.

I SA/Gd 307/16

W sytuacji gdy dochodzi do bezspornego wykazania istnienia powiązań, o których mowa w art. 11 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych organ podatkowy w pierwszej kolejności powinien ocenić sytuację w kontekście zapisów tegoż artykułu i zbadać, jaki wpływ na cenę kontrolowanej transakcji miały bądź mogły mieć istniejące powiązania pomiędzy stronami tej transakcji. Organ podatkowy uprawniony jest do określenia dochodów podatnika oraz należnego podatku bez uwzględnienia warunków wynikających z istniejących powiązań, gdy wykaże, że:

- podatnik jest powiązany kapitałowo z innym podmiotem,
- w związku z istnieniem takich powiązań podatnik wykonuje świadczenia na warunkach korzystniejszych, odbiegających od warunków ogólnie stosowanych w czasie i miejscu wykonywania świadczenia,
- w wyniku tych powiązań i wykonywania świadczeń na warunkach korzystniejszych podatnik nie wykazuje dochodów albo wykazuje dochody niższe od tych, jakich należałoby oczekiwać, gdyby warunki tych świadczeń nie odbiegały od warunków wynikających z tych powiązań.

Stwierdzenie istnienia powiązań kapitałowych i osobowych pomiędzy stronami transakcji wyklucza zastosowanie procedury wynikającej z art. 14 ust. 3 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych z pominięciem zastosowania lub przynajmniej rozważenia możliwości zastosowania instrumentów przewidzianych w art. 11 ustawy. W konsekwencji Sąd uznał za nieprawidłowe stanowisko uznające w istocie powiązania, o których mowa w art. 11 ustawy, z jednoczesnym zastosowaniem procedury określonej w art. 14 ust. 3 ustawy.

I SA/Gd 1340/15

W sprawie ze skargi na decyzję w przedmiocie podatku dochodowego od osób prawnych strona skarżąca domagała się uznania za koszt uzyskania przychodu wydatków poniesionych na spłatę odsetek od kredytów zaciągniętych w banku, aby zaspokoić roszczenia regresowe Skarbu Państwa, który w ramach udzielonych gwarancji spłacił wcześniejsze zobowiązania kredytowe podatnika.

Sąd stanął na stanowisku, że wydatki poniesione na spłatę odsetek od kredytów zaciągniętych na ten cel nie stanowią kosztu uzyskania przychodu w rozumieniu art. 15 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.

I SA/Gd 1518/15

W uzasadnieniu wyroku Sąd stwierdził, że sprawa dotyczyła m.in. badania prawidłowości kalkulacji przez podatnika cen zastosowanych w transakcjach z podmiotem powiązany. Ponieważ wartość transakcji przekroczyła równowartość 50.000 Euro, na skarżące ciążył obowiązek sporządzenia dokumentacji, o której mowa w art. 9a u.p.d.o.p. W ocenie Sądu nie jest istotna prawnie podnoszona przez stronę okoliczność, że większość tych zobowiązań regulowana była w formie kompensat, bowiem potrącenie stanowi niewątpliwie jedną z form zapłaty należności, czego nie zmienia fakt, że kompensata nie uprawnia do zwrotu podatku od towarów i usług w skróconym 25-dniowym terminie. Przy ustalaniu limitów określonych w art. 9a ust. 2 u.p.d.o.p. należy uwzględniać także zobowiązania regulowane w formie kompensat, bowiem potrącenie stanowi niewątpliwie jedną z form zapłaty należności.

Sąd uznał za błędne stanowisko strony, że test na wartość transakcji należy przeprowadzić dla każdej transakcji odrębnie oraz że pod pojęciem transakcji rozumie się umowę handlową dotyczącą jednego lub większej ilości świadczeń, dla których strony ustaliły jedną cenę. Skoro bowiem zgodnie z treścią art. 9a ust. 2 u.p.d.o.p. obowiązek sporządzania dokumentacji podatkowej obejmuje transakcje między podmiotami powiązany, w których rzeczywiście zapłacono w roku podatkowym łączna kwota wymagalnych w roku podatkowym świadczeń przekracza równowartość kwot określonych w tym przepisie, to sporządzona przez Spółkę dokumentacja powinna obejmować wszystkie transakcje z kontrahentem.

I SA/Gd 1827/15

Opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych na podstawie znowelizowanego ustawą z dnia 29 sierpnia 2014 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 r., poz. 1328) brzmienia art. 24 ust. 5 pkt 8 u.p.d.o.f. mogą podlegać na dzień przekształcenia jedynie te zyski znajdujące się na kapitale zapasowym (rezerwowym) spółki przekształcanej, które zostały osiągnięte od dnia 1 stycznia 2015 r., albowiem dopiero z tym dniem zaistniała podstawa formalna do nałożenia na te wartości obowiązku opodatkowania w przypadku przekształcenia w spółkę osobową.

Sąd uznał, że przed wejściem w życie ustawy z dnia 29 sierpnia 2014 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 r., poz. 1328), mocą której znowelizowano art. 24 ust. 5 pkt 8 u.p.d.o.f., zysk rozdysponowany zgodnie z umową spółki poprzez np. jego przekazanie na kapitał zakładowy czy zapasowy, nie jest już zaliczany do kategorii zysków niepodzielonych, w związku z czym nie podlega opodatkowaniu.

3. ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 1870)

I SA/Gd 1627/15

W sprawie ze skargi na decyzję w przedmiocie zobowiązania do zwrotu środków przyznanych z programu operacyjnego na podstawie art. 207 ustawy o finansach publicznych, Sąd stwierdził, że podatek VAT, co do którego istnieje prawna możliwość odzyskania, nie stanowi wydatku kwalifikowalnego.

Podatek VAT podlegający zwrotowi stanowi wydatek niekwalifikowalny, co wynika z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1080/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1783/1999 (Dz. U. UE.L 2006.210.1)

oraz Wytucznych dotyczących kwalifikowalności wydatków w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego dla WP na lata 2007-2013.

Przy ocenie kwalifikowalności podatku VAT nie ma znaczenia, w jakich okresach i jakiej wysokości beneficjent odzyska należność, istotna jest jedynie okoliczność, że ma prawną możliwość jego odzyskania. Te same zasady kwalifikowalności wydatków muszą bowiem obowiązywać zarówno na etapie uzyskiwania dofinansowania, jak i na etapie realizacji projektu. Odmienna interpretacja definicji podatku VAT – jako wydatku kwalifikowalnego, naruszałaby zasadę równego dostępu do pomocy wszystkich kategorii beneficjentów.

4. ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 710 ze zm.)

I SA/Gd 1744/15

Dokonanie zakupu od firmanta i posłużenie się fakturą wystawioną przez firmującego nie zawsze musi prowadzić do odmowy odliczenia podatku naliczonego wynikającego z takiej faktury. Prawo do dokonania odliczenia w takich warunkach – wynikające z zasady neutralności podatku VAT – w swoich orzeczeniach wielokrotnie akcentował Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wskazując na nadrzędność zasady neutralności podatku VAT i konieczność ochrony dobrej wiary podatnika tego podatku w zakresie prawa do odliczenia podatku naliczonego.

Sąd stwierdził, że w sprawie doszło do naruszenia mających zastosowanie w sprawie przepisów prawa materialnego, tj. art. 86 ust. 1 i art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. a ustawy o podatku od towarów i usług, które to naruszenie jest pochodną nieprawidłowej subsumpcji.

I SA/Gd 382/16

W przypadku dostawy budowli trwale z gruntem związanych, która to czynność korzysta ze zwolnienia podatkowego na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 10 ustawy o podatku od towarów i usług, zwolnienie to dotyczy całego gruntu, na którym budowle lub budynki zostały wzniesione.

Sąd uznał za nieprawidłowe stanowisko organu, że wnoszony aportem do spółki grunt z budynkiem korzysta ze zwolnienia na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 10 ustawy o podatku od towarów i usług tylko w tej części, w jakiej na gruncie znajduje się budynek, a aport pozostałej części gruntu, poza granicami stojącego na gruncie budynku, podlega opodatkowaniu stawką podatku w wysokości 23 %.

I SA/Gd 1665/15

W sprawie w przedmiocie odmowy skarżącej spółce rejestracji dla celów podatku od towarów i usług z powodu podania w zgłoszeniu adresu innego niż siedziba i miejsce wykonywania czynności podlegających opodatkowaniu Sąd stwierdził, że zgodnie z art. 96 ust. 1 i 4 oraz art. 97 ust. 1, 4 i 9 ustawy VAT rejestracja podatnika – osoby prawnej od towarów i usług jest możliwa m.in. po wskazaniu faktycznego, stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, czy zgodnego z rzeczywistością adresu siedziby. Samo podanie adresu, pod którym ma być prowadzona działalność, jest niewystarczające, by zarejestrować podmiot jako podatnika podatku VAT. Obowiązek podania adresu siedziby, adresu prowadzenia działalności gospodarczej i adresu przechowywania dokumentacji należy rozumieć jako obowiązek podania adresu, gdzie faktycznie realizowane są te funkcje, a nie jakiegokolwiek adresu, którym spółka ma prawo się posługiwać.

I SA/Gd 259/16

W sprawie ze skargi na decyzję w przedmiocie podatku od towarów i usług spór dotyczył zakwestionowania prawa podatnika do odliczenia naliczonego podatku VAT z faktur, które w ocenie organu podatkowego nie potwierdzały czynności dokonanych pomiędzy stronami opisanymi w nich jako sprzedawca i nabywca oraz oceny dochowania przez podatnika należytej staranności przy wyborze kontrahenta.

Sąd wskazując przepis art. 86 ust. 1 ustawy VAT stwierdził, że w zakresie, w jakim towary i usługi są wykorzystywane do wykonywania czynności opodatkowanych, podatnikowi przysługuje prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego, z zastrzeżeniem art. 114, art. 119 ust. 4, art. 120 ust. 17 i 19 oraz art. 124 ustawy VAT. Sąd wyraził pogląd, że w czasach, kiedy dominującą formą zapłaty jest obrót bezgotówkowy, zwłaszcza między przedsiębiorcami oraz szczególnie w przypadku zapłaty znacznych kwot, gotówkowe transakcje mogą wskazywać na możliwość uczestniczenia kontrahenta w nielegalnym obrocie i działanie w celu popełnienia oszustw podatkowych w podatku od towarów i usług.

I SA/Gd 890/15

W sprawie ze skargi na interpretację indywidualną przepisów prawa podatkowego Sąd stwierdził, że usługi polegające na badaniach lekarskich dla: kierowców wykonujących transport drogowy – przewóz rzeczy lub osób z zakresu zabezpieczenia technicznego, osób ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami na kategorię A i B, kandydatów na instruktorów i instruktorów nauki jazdy, kandydatów na egzaminatorów i egzaminatorów, kierowców pojazdów uprzywilejowanych, kandydatów na sędziego, kandydatów na kuratora społecznego, kandydatów na kuratora zawodowego, osoby ubiegającej się o licencję detektywa, osoby posiadającej licencję detektywa skierowanej przez organ kontroli, nie korzystają ze zwolnienia od podatku VAT na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 18 i pkt 19 a ustawy o podatku od towarów i usług, ponieważ usługi te nie spełniają podstawowej przesłanki umożliwiającej zastosowanie zwolnienia, tj. ich bezpośrednim celem nie jest profilaktyka, zachowanie, ratowanie, przywracanie i poprawa zdrowia.

I SA/Gd 86/16

Definicja legalna zawarta w art. 2 pkt 11 ustawy o VAT stanowiącym, że ilekroć w przepisach jest mowa o podatku od wartości dodanej - rozumie się przez to podatek od wartości dodanej nakładany na terytorium państwa członkowskiego, z wyjątkiem podatku od towarów i usług nakładanego tą ustawą, pełni tylko funkcję porządkującą pojęcia języka prawnego, nie jest natomiast przepisem materialnym, który obok podatku od towarów i usług konstituuje nową formę opodatkowania – podatek od wartości dodanej. Tym samym, należy przyjąć, że w świetle art. 14 ust. 1 u.p.d.o.f. u podatników dokonujących sprzedaży towarów i usług opodatkowanych podatkiem od towarów i usług za przychód z tej sprzedaży uważa się przychód pomniejszony o należny podatek od towarów i usług, którego adekwatną nazwą w zakresie obrotu unijnego na gruncie ustawy o VAT, w myśl art. 2 pkt 11 tej ustawy, jest określenie „podatek od wartości dodanej”.

I SA/Gd 9/16

Transakcja wniesienia skryptów dłużnych aportem do podmiotu powiązanego, na gruncie ustawy o VAT jest związana z realizacją działalności gospodarczej strony skarżącej. Transakcja ta bezsprzecznie jest bowiem formą odzyskania należności Wnioskodawcy powstałych w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, wobec czego nie może być uznana za transakcję o charakterze pomocniczym.

Sąd uznał za wadliwy pogląd, że transakcji zbycia przedmiotowych skryptów dłużnych w drodze aportu do spółki prawa handlowego jako transakcji pomocniczej, o której mowa w art. 90 ust. 6 pkt 2 ustawy o podatku od towarów i usług nie należy uwzględniać w kalkulacji struktury sprzedaży, dokonywanej zgodnie z art. 90 ust. 3 ww. ustawy.

I SA/Gd 343/16

W ocenie Sądu definicja „rolnika ryczałtowego” zawarta w art. 2 pkt 19 ustawy o VAT w powiązaniu z art. 43 ust. 1 pkt 3 oznacza to, że rolnikiem ryczałtowym jest rolnik, który nie zrezygnował ze zwolnienia od VAT w zakresie sprzedaży wytwarzanych przez siebie produktów rolnych, rolnik który nie zrezygnował ze zwolnienia od VAT świadczonych usług rolniczych, jak również rolnik spełniający obie te przesłanki (i nie mający obowiązku prowadzenia ksiąg rachunkowych).

Mając na uwadze powyższe skład orzekający uznał, że podatnik może korzystać ze statusu rolnika ryczałtowego i związanego z tym zwolnienia z podatku VAT w sytuacji gdy spełnia jedną z ww. przesłanek. Świadczenie usług rolniczych opodatkowanych VAT na zasadach ogólnych nie oznacza automatycznie, że dostawa produktów rolnych wytwarzanych przez rolnika nie korzysta ze zwolnienia przewidzianego w art. 43 ust. 1 pkt 3 ustawy. Jest to wyjątkowy przypadek, w którym jeden podmiot może łączyć dwa statusy – podatnika VAT zwolnionego jako rolnik ryczałtowy (i niemającego obowiązku składania deklaracji, prowadzenia ewidencji, wystawiania faktur) oraz jednocześnie podatnika VAT czynnego. Wówczas – chociaż w pozostałej części rolnik ryczałtowy prowadzi działalność opodatkowaną – dostawa własnych produktów rolnych nadal będzie jednak zwolniona z podatku. Organy podatkowe nie wskazały podstawy prawnej zakazującej rolnikowi ryczałtowemu korzystającemu ze zwolnienia, prowadzenia innej działalności opodatkowanej na zasadach ogólnych a jak wskazano wyżej, zakazu takiego nie można wywieść z definicji rolnika ryczałtowego.

I SA/Gd 205/16

W ocenie sądu, przepisu art. 90 ust 1 Dyrektywy 2006/112/WE nie można postrzegać jako normy wprowadzającej bezwarunkową możliwość dokonania korekty podstawy opodatkowania w sytuacjach w nim opisanych. Przepis ten wskazuje bowiem jedynie na te okoliczności, których wystąpienie uprawnia podatnika do stosownego obniżenia podstawy opodatkowania. Niemniej jednak samo zaistnienie tych okoliczności nie stanowi jeszcze samoistnej przesłanki do dokonania stosownej korekty. Podkreślić należy, że art. 90 ust. 1 ww. Dyrektywy wskazuje, iż obniżenie podstawy opodatkowania, w sytuacjach opisanych w treści normy, nastąpi na warunkach (co wymaga zaznaczenia) określonych przez państwo członkowskie. Dyrektywa wyraźnie zatem wskazuje na możliwość ukształtowania w ustawodawstwie krajowym warunków dokonania takiej korekty podstawy opodatkowania, a tym samym korekta taka nie może być bezwarunkowa, nie oparta na określonych w prawie krajowym przesłankach. W związku z tym nie można zgodzić się z twierdzeniem Skarżącej, że w stanie faktycznym niniejszej sprawy znajdzie bezpośrednie zastosowanie przepis art. 90 ust. 1 ww. Dyrektywy, z pominięciem regulacji prawa krajowego.

Sąd stwierdził, że skarżąca nie spełnia warunku określonego w przepisie art. 89a ust. 2 pkt 3 lit. b/ u.p.t.u., wobec czego nie jest uprawniona do skorzystania z wynikającej z 89a ust. 1 u.p.t.u. instytucji tzw. „ulgi na złe długi”.

I SA/Gd 471/16

Nie można uznać, że przedmiotem dostawy, o której mowa w art. 7 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług, będzie budynek nierozzerwalnie związany z gruntem,

jeżeli budynek został zbudowany przez nabywcę z własnych środków bez udziału właściciela gruntu, a cena zbycia została tak skalkulowana, że nie obejmuje wartości tego budynku.

Sąd podzielił stanowisko organu, że jakkolwiek z punktu widzenia prawa cywilnego, na Spółkę przejdzie prawo własności budynków i budowli, niemniej jednak na gruncie podatku od towarów i usług nie wystąpi dostawa towaru, jakim są budynki i budowle, gdyż już wcześniej spółka mogła nimi dysponować jak właściciel. Ekonomiczne władanie rzeczami (budynkami i budowlami) należało do spółki z chwilą ich wybudowania, chociaż nie należało do niej prawo własności. W konsekwencji, do czynności tej nie będą miały zastosowania normy prawne zawarte w art. 43 ust. 1 pkt 10 i 10a ustawy o podatku od towarów i usług, odnoszące się do zbycia budynków, budowli lub ich części.

5. ustawa z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn (tekst jedn. z 2016 r., poz. 205 ze zm.)

SA/Gd 476/16

W sprawie ze skargi na decyzję w przedmiocie podatku od spadków i darowizn Sąd wskazał, że spór dotyczył spełnienia warunków do zwolnienia na podstawie art. 4 a ust. 1 pkt 1 ustawy o podatku od spadków i darowizn.

Organy podatkowe w ramach czynności sprawdzających dokonywały czynności dowodowych zmierzających do ustalenia okoliczności faktycznych mających wpływ na uprawnienie podatnika do skorzystania z prawa do ulgi. W trakcie czynności sprawdzających nie mogą być podejmowane czynności dowodowe, do których organy nie zostały wyraźnie upoważnione na podstawie przepisów działu V Ordynacji podatkowej. W ocenie Sądu podjęte czynności wykraczały poza zakres art. 275 i 276 Ordynacji podatkowej.

6. ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 716 ze zm.)

I SA/Gd 158/16

W sprawie ze skargi na decyzję w przedmiocie podatku od nieruchomości Sąd wskazał w uzasadnieniu, że spółka na terenie miasta zlokalizowała urządzenia reklamowe, które opisano jako tablice „przykręcane” bądź tablice „na podstawach”. Tablice „przykręcane” mogą być w sposób łatwy odłączane od podłoża poprzez odkręcenie śrub mocujących. W intencji spółki oraz właścicieli nieruchomości, na których lokalizowane są takie tablice, montaż tablic następuje na z góry określony okres czasu, a intencją stron umowy jest zdemontowanie tablicy po zakończeniu umowy. Tablice „na podstawach” mocowane są za pomocą śrub do betonowych podstaw. Podstawy te nie są w żaden sposób mocowane do podłoża. Przeniesienie danej tablicy wraz z podstawą nie prowadzi do uszkodzenia tablicy, ani podstawy lub gruntu, na którym zlokalizowana była tablica wraz z podstawą. Również w przypadku tych tablic ich lokalizacja za każdym razem ma charakter tymczasowy.

Sąd przywołując treść art. 2 ust. 1, art. 1a ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz art. 3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane uznał za prawidłowe stanowisko organu podatkowego, że będące przedmiotem sporu tablice reklamowe stanowią budowle i jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, który winna uiszczać skarżąca.

I SA/Gd 1505/15

Problemem sporu w sprawie było ustalenie zobowiązania w podatku od nieruchomości z tytułu dzierżawy gruntu. Strona będąca spółką cywilną uznała,

że w sprawie powinna zostać wydana decyzja określająca podatek, bowiem do spółek cywilnych osób fizycznych, zastosowanie mają zasady określania podatku jak wobec osób prawnych, co wynika z art. 6 ust. 11 u.p.o.l.

Zdaniem Sądu z przepisu art. 6 ust. 11 u.p.o.l. wynika, że współwłasność lub posiadanie nieruchomości lub obiektów budowlanych dotyczy osób fizycznych łącznie z: osobą prawną, jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej lub spółką nieposiadającą osobowości prawnej. Sama zaś spółka cywilna nie mieści się w zakresie ww. normy, bowiem występuje tu współwłasność/posiadanie jedynie osób fizycznych. Zastosowanie powyższego przepisu mogłoby nastąpić w sytuacji, gdyby współwłasność/posiadanie dotyczyło przedmiotowej spółki cywilnej skarżących z jednej strony i któregośkolwiek z podmiotów wymienionych w omawianym przepisie po zwrocie „osób fizycznych oraz” z drugiej strony. Sąd stwierdził, że w sprawie organy prawidłowo zastosowały art. 6 ust. 6 u.p.o.l.

7. ustawa z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 157)

I SA/Gd 69/16

Sąd stanął na stanowisku, że nie można objąć dotacją wybranej grupy dzieci, stosując wnioskowanie „*a maiori ad minus*,” albowiem w przypadku braku ustawowo określonych ograniczeń przedmiotowych bądź podmiotowych, wprowadzanie ich na podstawie uchwały stanowi przekroczenie kompetencji prawotwórczych organu i w konsekwencji naruszałoby dyrektywę „*lege non distinguente nec nostrum est distinguere*.” Zatem należało przyjąć, że gmina nie może określać, komu będzie przysługiwała dotacja. Jednocześnie zauważyć należy, że samodzielność decyzji gminy ogranicza się do możliwości przyznania dotacji na każde dziecko objęte opieką w żłobku lub klubie dziecięcym, bądź w ogóle nieprzyznawaniu takiej dotacji.

Sąd oddalił skargę gminy, uznając, że rada miejska podejmując uchwałę w sprawie wysokości i zasad udzielania dotacji celowej dla podmiotów prowadzących żłobki i kluby dziecięce na terenie gminy, zgodnie z art. 60 ust. 1 ustawy o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3, nie była uprawniona do wprowadzenia ograniczenia, polegającego na dotacjowaniu przysługującym jedynie na dziecko mające miejsce zamieszkania na terenie gminy.

8. ustawa z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r., poz. 752 ze zm.)

I SA/Gd 292/16

Sąd stwierdził, że jeżeli organ miał wątpliwość co do rzetelności zadeklarowanej podstawy opodatkowania, to powinien przeprowadzić stosowny dowód i ustalić prawidłową wartość, chociażby poprzez dokonanie oględzin pojazdu i załączonych na płycie CD zdjęć, stosownie do art. 187 §1 Ordynacji podatkowej, czy też przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, na co wskazuje brzmienie art. 197 § 1 Ordynacji podatkowej. Natomiast w sytuacji, gdyby nie było to możliwe – organ powinien przyjąć wartość wskazywaną przez stronę, bowiem skoro pojazd nie był kompletny i wyeksploatowany w transporcie towarów, to jego wartość z pewnością byłaby niższa niż wynika to z ustaleń organów.

W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał, że organy odmówiły skarżącemu stwierdzenia nadpłaty w podatku akcyzowym z tytułu nabycia wewnątrzspółnotowego samochodu osobowego.

Skarżący w toku postępowania podnosił, iż pojazd posiadał liczne usterki, nie posiadał niektórych elementów wyposażenia, na powyższą okoliczność załączył dokumentację, potwierdzającą stan tego pojazdu.

Organy podatkowe, ustalając na podstawie art. 104 ust. 11 u.p.a. średnią wartość rynkową samochodu osobowego, w ogóle nie odniosły się do dowodów przedstawionych przez stronę. Organy ustalając wartość podobnego samochodu osobowego posłużyły się systemem Info – Ekspert, jednakże nie uwzględniły, że samochód osobowy przed sprowadzeniem był wykorzystywany w inny sposób niż jako pojazd wykorzystywany do przewozu osób.

9. ustawa z dnia 7 marca 2007 r. o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich z udziałem środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013 (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 1387 ze zm.)

I SA/Gd 867/15

Niezaznaczenie w materiale graficznym miejsca pozostawienia powierzchni nieskoszonej na trwałych użytkach zielonych stanowi brak formalny wniosku o przyznanie płatności rolnośrodowiskowej, podlegający uzupełnieniu na wezwanie organu w trybie art. 64 k.p.a. w ściśle oznaczonym terminie.

Sąd uznał, że skoro obowiązek zaznaczenia na materiale graficznym miejsca pozostawienia powierzchni nieskoszonej na trwałych użytkach zielonych wynikał z § 25 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 13 marca 2013 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania "Program rolnośrodowiskowy" objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013 (Dz. U. poz. 361, z późn. zm.), to niewypełnienie wymogu przewidzianego prawem nie jest błędem, ale brakiem formalnym. Błąd bowiem polega na podaniu błędnej informacji, natomiast brak formalny polega na niepodaniu informacji, która jest zgodnie z przepisami wymagana.

WYDZIAŁ II

1. ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r., poz. 290 ze zm.)

II SA/Gd 181/16

Sąd stwierdził, że w przypadku gdy nieruchomość stanowi współwłasność kilku osób, a z wnioskiem o wydanie pozwolenia na budowę wystąpi jedna z nich, nie przedstawiając zgody pozostałych współwłaścicieli nieruchomości, wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę jest niedopuszczalne. Wydanie w takiej sytuacji decyzji pozytywnej stanowiłoby bowiem istotne naruszenie art. 32 ust. 4 pkt 2 ustawy – Prawo budowlane.

Sąd wyjaśnił, że prawo do dysponowania nieruchomością na cele budowlane należy oceniać według prawa cywilnego. Wykonanie robót budowlanych poprzez zabudowanie nieruchomości należy do kategorii rozporządzania rzeczą wspólną, które wykracza poza zakres zwykłego zarządu.

Oceniając skutki dokonanego w sprawie podziału nieruchomości do korzystania (podział quoad usum) Sąd stwierdził, że w wyniku podziału nieruchomości quoad usum współwłaściciel może nabyć prawo do dysponowania nieruchomością na cele budowlane jedynie wtedy, gdy wyraźnie zostanie to zapisane w umowie lub orzeczeniu, na podstawie których podział ten powstaje.

II SA/Gd 625/15

W uzasadnieniu wyroku Sąd wyraził pogląd, że utworzony przez człowieka zbiornik wodny stanowi budowlę o charakterze hydrotechnicznym, której realizacja bez wymaganego prawem pozwolenia na budowę jest samowolą budowlaną w świetle art. 48 ustawy – Prawo budowlane.

Sąd uznał przy tym, że przeprowadzeniu postępowania legalizacyjnego na podstawie wskazanego przepisu nie stoi na przeszkodzie zaliczenie wykonanego zbiornika wodnego do kategorii urządzeń wodnych w rozumieniu art. 9 pkt 19 ustawy Prawo wodne. Prawo wodne wykazuje związek z prawem budowlanym przede wszystkim w odniesieniu do regulacji przepisów o urządzeniach wodnych. Łączne zastosowanie przepisów do urządzeń wodnych oznacza, że – co do zasady – wykonanie urządzenia wodnego wymaga zarówno pozwolenia na budowę, jak i pozwolenia wodnoprawnego. Uzyskanie pozwolenia wodnoprawnego musi być połączone ze spełnieniem wymogów wynikających z prawa budowlanego.

Sąd stwierdził, że w przypadku wykonania robót budowlanych bez wymaganego pozwolenia na budowę, stanowiących jednocześnie wykonanie urządzenia wodnego bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego, powstały w ten sposób obiekt budowlany podlega legalizacji zarówno w trybie ustawy – Prawo budowlane jak i ustawy – Prawo wodne.

II SA/Gd 190/16

Sąd stwierdził, że do zastosowania art. 66 ust. 1 ustawy – Prawo budowlane i wydania decyzji opartej na tym przepisie, ustalenie, kto ponosi winę za zaistniały stan rzeczy, nie jest konieczne. Istotne jest tylko ustalenie, że stan budynku nie spełnia wymagań co do stanu technicznego. Teza ta jest jednak aktualna jedynie przy założeniu, że zły stan techniczny budynku, czy też inna okoliczność uzasadniająca nałożenie obowiązków z art. 66 ustawy – Prawo budowlane, nie są spowodowane wykonaniem robót budowlanych, które stanowiłyby samowolę budowlaną. Możliwość wdrożenia trybu postępowania określonego w art. 66 ustawy Prawo budowlane powstaje bowiem dopiero wówczas, gdy obiekt budowlany został wybudowany zgodnie z obowiązującymi przepisami. Jeżeli jednak obiekt budowlany lub jego część, podlegające kontroli pod względem stanu technicznego, zostały wybudowane w warunkach samowoli budowlanej, to w stosunku do tego obiektu budowlanego lub jego części powinny być zastosowane procedury legalizacyjne lub naprawcze przewidziane w przepisach ustawy – Prawo budowlane w tym art. 50-51 tej ustawy.

Obowiązkiem organu nadzoru budowlanego badającego stan techniczny budynku, w sytuacji gdy dokonuje ustaleń faktycznych o nielegalnym wykonaniu robót budowlanych w obrębie kontrolowanego budynku, jest zatem przeprowadzenie w pierwszej kolejności postępowania naprawczego uregulowanego w art. 50 – 51 ustawy Prawo budowlane w celu doprowadzenia wykonanych robót budowlanych do stanu zgodnego z prawem.

II SA/Gd 160/16

Przedmiotem skargi było rozstrzygnięcie organów nadzoru wydane w postępowaniu naprawczym w sprawie samowolnie wykonanych robót budowlanych polegających na przebudowie otworu okiennego zlokalizowanego w elewacji ogrodowej lokalu mieszkalnego położonego na parterze budynku wielorodzinnego.

Sąd orzekający stanął na stanowisku, że w trybie art. 50 i 51 Prawa budowlanego, mającym doprowadzić do legalizacji wykonanych robót, istnieje obowiązek badania uprawnienia inwestora do dysponowania nieruchomością na cele budowlane.

W uchwale składu siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 stycznia 2011 r. w sprawie sygn. akt II OPS 2/10 wskazano, że przepis art. 51 ust. 1 pkt 2 Prawa budowlanego nie stanowi podstawy do wydania decyzji nakładającej na inwestora obowiązek złożenia oświadczenia o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane. Uchwały tej nie można jednak interpretować w taki sposób, że zwalnia ona organy z konieczności badania tytułu prawnego inwestora do dysponowania nieruchomością na cele budowlane.

2. ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 1651 ze zm.) o ochronie przyrody

II SA/Gd 187/16

Sąd uznał za prawidłowe stanowisko, że uzyskanie przez podmiot, na rzecz którego ograniczono sposób korzystania z nieruchomości, decyzji zezwalającej na usunięcie drzew i krzewów wymagało zgody właściciela nieruchomości. Decyzja wydana w trybie art. 124 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami nie zastępuje bowiem zgody właściciela na wystąpienie z wnioskiem o zezwolenie na wycięcie drzew. Podmiot, na rzecz którego ograniczono sposób korzystania z nieruchomości, nie dysponuje wszystkimi prawami jakie przysługują właścicielowi nieruchomości, zatem nie może bez zgody właściciela żądać usunięcia drzew z nieruchomości, niebędącej jego własnością. Przepis art. 83 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody wprowadza wymóg uzyskania zgody właściciela nieruchomości dla każdego posiadacza nieruchomości. Uregulowania przewidziane w art. 124 ustawy o gospodarce nieruchomościami dotyczą przedmiotowo innych zagadnień niż objęte ustawą o ochronie przyrody. Potwierdzeniem tego stanowiska jest również fakt, że nowelizacja dokonana ustawą z dnia 17 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o lasach oraz ustawy o ochronie przyrody wprowadziła zwolnienie od uzyskania zgody właściciela nieruchomości jedynie w przypadku wystąpienia z wnioskiem właściciela urzędów, o których mowa w art. 49 § 1 Kodeksu cywilnego – jeżeli drzewa lub krzewy zagrażają funkcjonowaniu tych urzędów.

II SA/Gd 232/16

W skardze na uchwałę rady gminy w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego skarżący wniósł o stwierdzenie nieważności uchwały w części dotyczącej nałożenia obowiązku uzgadniania z wojewódzkim konserwatorem zabytków wszelkich działań inwestycyjnych wszelkiej działalności związanej ze starodrzewem.

Sąd zwrócił uwagę, że zakres kompetencji organu nadzoru konserwatorskiego, form współdziałania tego organu z organami administracji architektoniczno-budowlanej i nadzoru budowlanego, obowiązki podmiotów zamierzających dokonać określonych czynności w stosunku do zabytków zostały kompleksowo uregulowane, przede wszystkim w ustawie o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (np. art. 36) oraz w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r., poz. 290 – np. art. 2 ust. 2 pkt 3, art. 39).

Zgodnie z art. 39 ust. 3 ustawy Prawo budowlane roboty budowlane wykonywane na podstawie zgłoszenia nie podlegają obowiązkowi uzgodnień. Obowiązek uzgodnienia z wojewódzkim konserwatorem zabytków odnosi się tylko do takich działań, które wymagają uzyskania pozwolenia na budowę lub rozbiórkę.

Zgodnie z art. 83 ustawy o ochronie przyrody ustawodawca ściśle określił kompetencje wojewódzkiego konserwatora zabytków, nie rozszerzając ich na inne działania związane z gospodarką starodrzewem.

Zapis posługujący się kategorią „cenny starodrzew” dopuścił możliwość sprzecznego z prawem luzu interpretacyjnego, który pozbawia adresatów planu gwarantowanej konstytucyjnie pewności co do prawa, a zwłaszcza nakładanych na nich obowiązków.

3. ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 1774 ze zm.)

II SA/Gd 323/16

Z literalnej wykładni art. 72 ust. 3 oraz art. 76 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami wynika, że ustawodawca nie wprowadził bariery przy podwyższaniu stawki procentowej rocznej. Jednakże w ocenie Sądu nie oznacza to ani konieczności podwyższenia, ani możliwości nieograniczonego podwyższania tej opłaty.

Przy podwyższaniu tych stawek z pola widzenia nie można stracić istoty użytkowania wieczystego i celu opłat uiszczanych w związku z użytkowaniem gruntów objętych tym prawem, które winny być determinantami wysokości podwyższonej stawki. Celem wnoszenia opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste jest zapewnienie właścicielowi godziwego wynagrodzenia za korzystanie z jego własności, a nie zapłata całej ceny nieruchomości w stosunkowo krótkim czasie.

Zdaniem Sądu dopuszczalne wyjątkowo odejście od maksymalnej stawki ustawowej przewidzianej w art. 72 ust. 3 pkt 5 u.g.n. wynoszącej w niniejszej sprawie 3 % ceny nieruchomości, w kierunku przeciwnym, tj. podwyższenia opłaty, powinno być odpowiednio umiarkowane i szczegółowo uzasadnione w uchwale, ażeby nie narazić się na zarzut dowolności, która powoduje, że opłata taka będzie sprzeczna z przepisami określającymi zasady odpłatności za użytkowanie wieczyste.

Taka interpretacja nie sprzeciwia się konstytucyjnie ukształtowanej i sądowo chronionej samodzielności jednostek samorządu terytorialnego, która jednak jest ograniczona przepisami obowiązującego prawa.

4. ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 778 ze zm.)

II SA/Gd 654/15

W sprawie w przedmiocie ustalenia warunków zabudowy dla inwestycji polegającej na realizacji budynku mieszkalnego jednorodzinnego oraz budynku gospodarczego istotę sporu stanowiła kwestia spełnienia przesłanki z art. 61 ust. 1 pkt 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, dotycząca dostępu terenu objętego wnioskiem do drogi publicznej.

W ocenie Sądu o dostępie nie decyduje okoliczność, że w chwili złożenia wniosku właściciel działki może korzystać z tymczasowego dojazdu, ani zapis o realizacji w przyszłości obsługi komunikacyjnej działek poprzez planowane drogi i dojazdy, w sytuacji gdy drogi stanowiące powiązania komunikacyjne nie zostały jeszcze zrealizowane, dostęp przedmiotowej nieruchomości do drogi publicznej jest wyłączenie hipotetyczny.

5. ustawa z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 1537 ze zm.)

II SA/Gd 234/16

Sąd oddalił skargę przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, wniesioną w trybie art. 48 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych na uchwałę w sprawie uchwalenia planu miejscowego, gdyż niespełnianie przez miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego wymagań określonych w art. 46 ust. 1 powołanej

ustawy nie skutkuje możliwością stwierdzenia jego nieważności przez sąd administracyjny z powodu naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego, jeżeli plan ten zaczął obowiązywać przed dniem wejścia w życie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.

6. ustawa z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 469 ze zm.)

II SA/Gd 28/16

Postępowanie w sprawie zostało zainicjowane skargą na zarządzenie pokontrolne wydane na podstawie art. 160 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 9 ust. 2, art. 9 ust. 1 pkt 19 a, art. 64 a, art. 77 ustawy Prawo wodne.

Sąd stwierdził, że zarządzenie pokontrolne, wydane po ustaleniu samowoli, zmierzało w istocie do wszczęcia i przeprowadzenia postępowania legalizacyjnego, o którym mowa w art. 64 a ust. 1, poprzez nakłonienie zobowiązanych do złożenia wniosku o legalizację.

Orzekający Sąd dopuścił ten zakres nałożonego obowiązku, mimo że wniosek o legalizację w istocie stanowi uprawnienie właściciela urządzenia wodnego. Sąd wskazał, że z treści art. 160 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo wodne nie wynika ograniczenie co do treści zarządzenia pokontrolnego, które mieścić się musi w zakresie dotyczącym kontroli gospodarowania wodami dotyczącymi kwestii wymienionych w art. 156 ust. 1 ustawy Prawo wodne. Skutkiem niewykonania obowiązku nałożonego zaskarżonym zarządzeniem, z którym zobowiązani nie muszą się zgadzać, mogło być jedynie podjęcie przez organ działania na podstawie art. 160 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, to jest powiadomienie starosty będącego organem właściwym do udzielenia pozwolenia wodnoprawnego oraz legalizacji urządzenia wodnoprawnego, zgodnie z art. 140 ust. 1.

7. ustawa z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 652)

II SA/Gd 660/15

W sprawie zainicjowanej skargą na rozporządzenie dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej w przedmiocie ustanowienia obwodów rybackich spór dotyczył kwalifikacji wód i samego zbiornika wodnego. Zdaniem Sądu powyższy spór nie może być rozstrzygany w toku postępowania sądowego kontrolującego zgodność z prawem aktu ustanawiającego obwód rybacki. Sąd uznał, że obwód rybacki może zostać utworzony na publicznych śródlądowych wodach powierzchniowych płynących, tj. na wodach, które stanowią własność Skarbu Państwa i znajdują się na gruncie należącym do Skarbu Państwa.

O aktualnym stanie prawnym nieruchomości świadczą wpisy w księdze wieczystej, zgodnie z art. 1 ust. 1 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2001 r., Nr 124, poz. 1361 ze zm.).

Sąd stwierdził nieważność zaskarżonego rozporządzenia, gdyż ustanawiając obwód rybacki organ oparł się jedynie na danych z ewidencji gruntów, pomijając aktualny stan prawny nieruchomości. Rozbieżności pomiędzy zapisami księgi wieczystej a danymi zawartymi w ewidencji gruntów powinny zostać wyjaśnione i wyeliminowane przed wydaniem rozporządzenia, ustanawiającego obwód rybacki.

WYDZIAŁ III

1. ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. Prawo o aktach stanu cywilnego (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r., poz. 1741 ze m.)

III SA/Gd 835/15

Sąd oddalił skargę na decyzję Wojewody w przedmiocie odmowy wpisania do polskich ksiąg stanu cywilnego aktu cywilnego małżeństwa sporządzonego za granicą. Sąd jako prawną podstawę rozstrzygnięcia wskazał art. 104 ust. 1 i art. 107 pkt 3 ustawy Prawo o aktach stanu cywilnego oraz art. 18 Konstytucji RP.

Pojęcie małżeństwa sprecyzowane w ustawie zasadniczej ma charakter autonomiczny i niezależny od innych aktów normatywnych zarówno krajowych, jak i międzynarodowych. W polskim porządku prawnym wymaganie różnopłciowości stanowi przesłankę merytoryczną małżeństwa.

W myśl art. 7 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. – Prawo prywatne międzynarodowe (Dz. U. z 2015 r., poz. 1792) prawa obcego nie stosuje się, jeżeli jego stosowanie miałoby skutki sprzeczne z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej.

Zagraniczny dokument stanu cywilnego, jakim jest akt małżeństwa, może zostać przeniesiony do rejestru stanu cywilnego w drodze transkrypcji jedynie wówczas, gdy wskazuje jako małżonków mężczyznę i kobietę.

2. ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 446 ze zm.)

III SA/Gd 847/15

Sąd oddalił skargę Burmistrza na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody w przedmiocie powołania społecznej rady młodzieżowej, wskazując że zgodnie z art. 5 b ustawy o samorządzie gminnym zarządzenie to zostało podjęte bez podstawy prawnej. Kompetencja do realizacji zadań gminy dotyczących wspierania i upowszechniania idei samorządowej wśród mieszkańców gminy, w tym zwłaszcza wśród młodzieży- w szczególności poprzez tworzenie młodzieżowych rad gminy – została przez ustawodawcę powierzona *explicite* radom gmin, a nie organom wykonawczym gmin.

Sąd wskazał ponadto, że Społeczna Rada Młodzieżowa w istocie zastępowałaby młodzieżową radę gminy.

III SA/Gd 912/15

Sąd oddalił skargę na uchwałę Rady Miasta w przedmiocie ustalenia zasad taryfowych, cen za przejazdy środkami gminnego transportu zbiorowego oraz wysokości opłat dodatkowych i opłat manipulacyjnych, stwierdzając że nie jest zasadny zarzut naruszenia art. 2 oraz art. 32 Konstytucji RP, albowiem uchwała w części dotyczącej sprzedaży na liniach dziennych wyłącznie biletów jednorazowych czasowych nie narusza zasady sprawiedliwości społecznej ani zasady równości, gdyż nie faworyzuje ani nie dyskryminuje nikogo w zakresie realizacji prawa do korzystania z komunikacji miejskiej. Sąd stwierdził, że do decyzji potencjalnego pasażera należy wybór czy ekwiwalentem za korzystanie z tego prawa będzie bilet zakupiony w pojeździe u kierowcy/motorniczego, czy też nabyty w innej oferowanej formie.

III SA/Gd 881/15

Oddalając skargę na zarządzenie zastępcze Wojewody w przedmiocie wygaśnięcia mandatu radnego Sąd wskazał, że skarżąca, będąca współnikiem (partnerem) w spółce partnerskiej, której siedziba mieści się w budynku publicznej

przychodni należącym do majątku gminy, naruszyła wynikający z art. 24 f ust 1 ustawy o samorządzie gminnym ustawowy zakaz łączenia mandatu radnego z prowadzeniem działalności gospodarczej na własny rachunek lub wspólnie z innymi osobami z wykorzystaniem mienia komunalnego gminy, w której radna uzyskała mandat.

3. ustawa z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków publicznych (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 139 ze zm.)

III SA/Gd 228/16

Sąd stwierdził nieważność uchwały Rady Gminy w przedmiocie zatwierdzenia stawki opłaty za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków podnosząc, że w sprawie doszło jedynie do powiększenia obszaru terytorialnego prowadzonej działalności gospodarczej w branży wodociągowo-kanalizacyjnej, a nie podjęcie nowego rodzaju działalności gospodarczej w tym zakresie, zatem do trybu ustalenia taryfy nie ma zastosowania przepis art. 24 a ust. 1 ustawy, lecz przepis art. 24 ustawy.

Nowy rodzaj działalności lub jej poszerzenie w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę lub zbiorowego odprowadzania ścieków nawiązuje nie do zasięgu terytorialnego, ale do przedmiotu prowadzonej przez przedsiębiorstwo działalności gospodarczej, są to zatem różne kryteria, które nie mogą być ze sobą utożsamiane.

4. ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 1943 ze zm.)

III SA/Gd 187/16

Stwierdzając nieważność uchwały Zarządu Powiatu w przedmiocie zmian organizacyjnych w placówkach, dla których organem prowadzącym jest Powiat, Sąd wskazał, że Zarząd Powiatu podając jako podstawę prawną uchwały art. 32 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2013 r., poz. 595 ze zm.) naruszył prawo, albowiem nie mógł dysponować wymienionymi w uchwale nieruchomościami. Ograniczenie w dysponowaniu wynika z faktu przekazania tychże nieruchomości w trwałe zarząd określonym jednostkom oświatowym (art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami – Dz. U. z 2015 r., poz. 1774 ze zm.).

W wypadku konieczności zmian w zakresie trwałego zarządu jest to możliwe w trybie przewidzianym w art. 48 ust. 1 i 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Stosownie do art. 34 b ustawy o systemie oświaty organ prowadzący szkołę lub placówkę, a w zakresie działalności dydaktyczno-wychowawczej i opiekuńczej również organ sprawujący nadzór pedagogiczny, mogą ingerować w działalność szkoły lub placówki wyłącznie w zakresie i na zasadach określonych w ustawie.

III SA/Gd 416/16

Sąd stwierdził nieważność uchwały Rady Gminy w przedmiocie likwidacji szkoły podstawowej, wskazując że naruszenie wynikającego z zasady demokratycznego państwa prawnego nakazu przestrzegania przez prawodawcę zasad poprawnej legislacji, tj. nieujęcie w uchwale zapisu o wejściu w jej życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym oraz nieogłoszenie zaskarżonej uchwały jako aktu prawa miejscowego we wskazanym publikatorze, naruszenie kompetencji organów gminy polegające na podpisaniu uzasadnienia zaskarżonej uchwały przez organ wykonawczy gminy, tj. wójta zamiast przewodniczącego rady, a ponadto naruszenie treści art. 59 ust. 1 ustawy o systemie oświaty, bowiem nie został dopełniony obowiązek zawiadomienia wszystkich rodziców o zamiarze likwidacji szkoły i jednocześnie o powodach likwidacji placówki, na co najmniej 6 miesięcy przed terminem likwidacji,

tj. do dnia 29 lutego 2016 r. – stanowią istotne naruszenia prawa i uzasadniają stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały na podstawie art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z art. 91 ust. 1 i ust. 4 oraz art. 94 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym.

III SA/Gd 432/16

Sąd uchylił rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody w przedmiocie nieważności uchwały w sprawie zamiaru przekształcenia szkoły podstawowej poprzez likwidację oddziału przedszkolnego w szkole podstawowej, stwierdzając naruszenie procedury przewidzianej w art. 59 ustawy o systemie oświaty. Sąd uznał, że powołany przepis znajduje zastosowanie nie tylko do likwidacji szkoły, ale odpowiednio do jej przekształcenia (art. 59 ust. 6), czyli takich zmian organizacyjnych, które prowadzą do istotnego zmniejszenia rozmiarów lub zmiany przedmiotu dotychczas prowadzonej działalności danej placówki.

III SA/Gd 664/16

Sąd oddalił skargę na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody w przedmiocie stwierdzenia nieważności uchwały w sprawie likwidacji przedszkola samorządowego wskazując, że podjęcie przedmiotowej uchwały nastąpiło bez uzyskania prawomocnej pozytywnej opinii kuratora oświaty, o której mowa w art. 59 ust. 2 ustawy o systemie oświaty.

Uregulowanie formy i środka zaskarżenia opinii w sprawie likwidacji szkoły publicznej ma konsekwencje prawne dla interpretacji art. 59 ust. 2 ustawy w zw. z art. 89 ust. 1 i ust. 2 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym. Regulacja zawarta w przepisach prawa ustrojowego musi być interpretowana w związku z regulacją szczególną, a taką jest regulacja art. 59 ust. 2 i ust. 2 b ustawy. Wyrażenie negatywnej opinii o likwidacji szkoły publicznej przez kuratora oświaty w formie postanowienia, które jest zaskarżone zażaleniem, uchyla domniemanie opinii pozytywnej wywodzonej z naruszenia ustawowego terminu określonego w art. 89 ust. 1 w zw. z art. 89 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym.

5. ustawa z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 573)

III SA/Gd 280/16

Sąd stwierdził nieważność uchwały Rady Gminy w przedmiocie regulaminu cmentarza komunalnego w części, wskazując że uprawnienia rady gminy do wprowadzania na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym regulaminów korzystania z cmentarzy gminnych, nie daje kompetencji powielania zakazów penalizowanych w innych aktach prawnych. Sąd powołał przepisy dotyczące zakazu spożywania alkoholu w miejscu publicznym, wysypywania ziemi poza miejscami wyznaczonymi, prowadzenia sprzedaży poza miejscem wyznaczonym przez właściwe organy gminy.

Treść uchwały w zakresie informacji o zarządcy oraz godzinach urzędowania zarządcy ma wyłączenie walor informacyjny, zatem zapis nie będący przepisem prawa nie powinien zostać umieszczony w akcie prawa miejscowego.

Za sprzeczny z art. 6 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r., poz. 584) Sąd uznał zapis ograniczający krąg podmiotów wykonujących prace kamieniarskie na cmentarzu do firm kamieniarskich. Sąd wskazał, że działalność tego rodzaju nie jest koncesjonowana i nie sposób wykluczyć możliwość budowy pomnika przez podmiot o innym statusie.

Sąd uznał za niezgodne z art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy o gospodarce komunalnej przepisy prawa miejscowego dotyczące poboru opłat. Sąd uznał za zgodne z prawem postanowienia dotyczące wskazania powierzchni, na której można ustawić pomnik oraz przepisy dotyczące wymogu zachowania ciszy jako nakazu innego niż wynikający z art. 51 § 1 kodeksu wykroczeń zakazu zakłócania spokoju i porządku publicznego.

6. ustawa z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 1440 ze zm.)

III SA/Gd 430/16

Sąd uchylił decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w przedmiocie nałożenia na Gminę kary pieniężnej za zajęcie pasa drogowego wskazując, że zgodnie z art. 40 ust. 12 pkt 2 ustawy o drogach publicznych w każdej sprawie, w której wszczęto postępowanie administracyjne w przedmiocie zajęcia pasa drogowego z przekroczeniem terminu określonego w zezwoleniu zarządcy drogi na umieszczenie urządzenia w postaci rur do kanalizacji sanitarnej, organ powinien ustalić podmiot posiadający i korzystający z urządzeń.

Sąd wskazał, że stroną postępowania w sprawie dotyczącej wymierzenia kary pieniężnej za samowolne zajęcie pasa drogowego jest, co do zasady, właściciel urządzenia usytuowanego w pasie drogowym, on jest bowiem podmiotem stosunku publicznoprawnego w relacji z organem administracyjnym. Dopuszczalna jest odpowiedzialność innego podmiotu, jeżeli dokona zajęcia pasa drogowego na własną rzecz i we własnym imieniu.

7. ustawa z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 176)

III SA/Gd 303/16

Sąd stwierdził nieważność § 1 uchwały Rady Miasta oraz § 1 pkt 3, § 2, § 3 i § 6 pkt 1 regulaminu stanowiącego załącznik do uchwały Rady Miasta w przedmiocie zasad, trybu przyznawania i pozbawiania oraz rodzajów i wysokości okresowych stypendiów sportowych, wskazując że zaskarżona uchwała ograniczyła możliwość udzielania przez jednostki samorządu terytorialnego stypendiów oraz nagród i wyróżnień sportowcom uzyskującym wysokie osiągnięcia we współzawodnictwie sportowym przewidzianą w art. 31 ustawy o sporcie.

Niedopuszczalne, w ocenie Sądu, są ograniczenia dotyczące rodzaju dyscypliny sportowej, sposobu organizowania współzawodnictwa, przynależności do klubu sportowego i posiadania licencji polskiego związku sportowego.

Upoważnienie ustawowe nie uprawnia jednostki samorządu terytorialnego do reglamentowania możliwości przyznania stypendium sportowego w opisany sposób, przewidując tylko, że jedynymi kryteriami mogącymi być brany pod uwagę są: znaczenie danego sportu dla tej jednostki samorządu terytorialnego oraz osiągnięty wynik sportowy.

8. ustawa z dnia 6 kwietnia 190 r. o Policji (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 1782 ze zm.)

III SA/Gd 425/16

Sąd uchylił decyzję Komendanta Wojewódzkiego Policji oraz decyzję Komendanta Miejskiego Policji w części odmawiającej przyznania skarżącemu równoważnika pieniężnego za brak lokalu mieszkalnego w miejscu pełnienia służby lub w miejscowości pobliskiej za okres od 13 stycznia 2011 r. do 20 stycznia 2016 r., wskazując że rozstrzygnięcia wydane zostały z naruszeniem art. 92 ust. 1 ustawy

o Policji. Organ, rozpoznając wniosek o przyznanie równoważnika za brak lokalu, bada uprawnienia funkcjonariusza jedynie pod kątem określonych w ustawie przesłanek do jego uzyskania, nie może natomiast wyprowadzać dodatkowych pozaustawowych przesłanek w drodze zabiegów interpretacyjnych, bowiem może to w konsekwencji doprowadzić do pozbawienia lub ograniczenia praw podmiotowych przyznanych ustawą.

Zgodnie z art. 107 ust. 3 pkt 1 ustawy o Policji bieg przedawnienia roszczenia z tytułu uposażenia i innych świadczeń oraz należności pieniężnych przerywa każda czynność przed kierownikiem jednostki organizacyjnej podległej ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych, właściwym do rozpatrywania roszczeń, podjęta bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia roszczenia. Złożenie przez funkcjonariusza Policji oświadczenia mieszkaniowego stanowi czynność, o której mowa w powołanym przepisie.

III SA/Gd 609/16

Sąd uchylił decyzję Komendanta Wojewódzkiego Policji w przedmiocie pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego, powołując art. 95 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji. Sąd wskazał, że wyłączenie prawa do pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego może mieć miejsce jedynie wówczas, gdy w sposób trwały policjant w służbie stałej ma prawo do lokalu mieszkalnego w miejscowości, w której pełni służbę, lub w miejscowości pobliskiej. Uznanie potrzeb mieszkaniowych policjanta za zaspokojone wymaga stwierdzenia, że tytuł prawny do lokalu, w którym mieszka wraz z rodziną, gwarantuje mu trwałe i stabilne uprawnienie do korzystania z tego lokalu, bez obaw związanych z możliwością nieoczekiwanego czy nagłego rozwiązania tego stosunku.

9. ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 902)

III SA/Gd 107/16

Oddalając skargę na czynność burmistrza w przedmiocie informacji o wyniku naboru na stanowisko sekretarza gminy, Sąd stwierdził, że nabór na wolne kierownicze stanowisko urzędnicze unormowany został w rozdziale 2 ustawy o pracownikach samorządowych.

Zaskarżona czynność - informacja o wynikach naboru – dotyczyła, zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 4 ustawy, nierozstrzygnięcia naboru i zawierała w tym zakresie uzasadnienie. Procedura naboru odbywa się na zasadach swobodnego konkursu, który ma wyłonić najlepszych kandydatów. Sytuacja, w której tylko jeden kandydat spełnia wymogi formalne, nie oznacza, że jest to kandydat najlepszy. Przedłożone dokumenty wskazywały, że jedyny kandydat spełniający warunki formalne nie spełniał określonego jako dodatkowy wymogu znajomości prawa.

10. ustawa z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 471)

III SA/Gd 191/16

Sąd oddalił skargę na decyzję Dyrektora Izby Celnej w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej z tytułu urządzania gier na automatach poza kasynem gry, stwierdzając, że gry miały charakter losowy. Sąd uwzględnił, że gracz nie jest w stanie wpłynąć swymi umiejętnościami, zręcznością lub wiedzą na przebieg gry, zatem nawet jeśli gra skonstruowana jest w taki sposób, że po upływie określonego czasu doprowadza do rezultatu znanego w punkcie wyjścia, nie ma charakteru gry losowej.

Dowodem o zasadniczym znaczeniu, mogącym potwierdzić, że gra na automacie miała charakter losowy jest eksperyment przeprowadzony na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 13 ustawy z dnia 20 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 168, poz. 1323 ze zm.).

Przepisy art. 89 ustawy o grach hazardowych obowiązują i podlegają stosowaniu w polskim systemie prawnym, co wynika ze stanowiska Naczelnego Sądu Administracyjnego wyrażonego w uchwale z dnia 16 maja 2016 r. II GPS 1/16.

III SA/Gd 515/16

Sąd oddalił skargę na decyzję Dyrektora Izby Celnej w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej z tytułu urządzania gier na automatach poza kasynem gry podnosząc, że w trakcie kontroli legalności urządzania gier, funkcjonariusze urzędu celnego ustalili, że można na automacie rozegrać pojedynczą grę za stawkę wielokrotnie przewyższającą stawkę maksymalną określoną w art. 129 ust. 3 ustawy o grach hazardowych w zw. z art. 2 ust. 2 b poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych (tekst jedn. Dz. U. z 2004 r. Nr 4, poz. 27 ze zm.) dla automatu o niskich wygranych.

Skarżąca spółka posiadała zezwolenie jedynie na prowadzenie gry na automacie o niskich wygranych, zatem zachodziły przesłanki nałożenia kary pieniężnej za czyn określony w art. 89 ust. 1 pkt 2 ustawy o grach hazardowych w wysokości wynikającej z art. 89 ust. 2 pkt 2 ustawy.

III SA/Gd 889/16

Pytanie prawne przedstawione Trybunałowi Konstytucyjnemu

Postanowieniem z dnia 21 grudnia 2016 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku na podstawie art. 193 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawił Trybunałowi Konstytucyjnemu następujące pytanie prawne:

Czy przepis art. 5 ust. 1 w związku z ust. 3 ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowaniu dzieci (Dz. U., poz. 195) są zgodne z art. 32 § 1 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.) w zakresie w jakim uniemożliwiają nabycie prawa do świadczenia wychowawczego na pierwsze dziecko w każdym przypadku przekroczenia kryterium dochodowego w rodzinie osoby ubiegającej się o to świadczenie?